

FARNÍ INFORMÁTOR

28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 15. ŘÍJNA 2006

Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, počátkem moudrosti je bázeň Boží. V této posvátné bázni předstupme před trůn Nejvyššího a prosíme o ducha moudrosti:

L: PANE, NAUČ NÁS POČÍTAT NAŠE DNY AŽ DOJDEME K MOUDROSTI SRDCE.

● Za papeže Benedikta XVI., aby poselství jeho apoštolské cesty do rodného Německa oživilo ve věřících svěžest víry, prožívané v jedné, svaté, katolické a apoštolské Církvi.

● Za křesťany v současném světě, aby jim tvá mnohotvárná moudrost dala po příkladu sv. Terezie z Avily hlásat pravdu, držet dané slovo, zachovávat sliby a vlídnou a přívětivou řečí projevovat vznešenost ducha.

● Dovoláváme se tvé prozřetelnosti, Bože, a prosíme tě za naši obec: obdař duchem moudrosti a prozíravosti všechny, kdo budou v nadcházejících volbách dávat svůj hlas těm, kdo ponesou odpovědnost za její blaho i svornost všech občanů.

● Prosíme Tě za věřící, aby v tomto měsíci posvátného růžence dávali v každém ze Zdravasů zaznít bolestnému volání lidstva, jakož i síle touhy po naději.

● Naším drahým zemřelým dej účast na životě věčném

K: Všemohoucí věčný Bože, ty dáváš poznat svou moudrost těm, kdo tě hledají. Shlédni na prosby této své rodiny a nasyť nás svou slitovností, abychom se radovali. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – MDR 7,7-11

Čtení z knihy Moudrosti.

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

ŽALM 90

Nauč nás počítat naše dny, – ať dojdeme k moudrosti srdce. – Obrát' se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat? – Slituj se nad svými služebníky! Nasyť nás brzy svou slitovností, – ať jásáme a radujeme se po celý život! – Potěš nás za dny, kdy jsi nás soužil, – za léta, kdy jsme zakoušeli zlé. Nechť se ukáže tvým služebníkům tvoje dílo, – tvá sláva jejich synům. – Ať je nad námi dobrotivost Pána, našeho Boha, – dej zdar práci našich rukou, – dej zdar práci našich rukou!

2. ČTENÍ – ŽID 4,12-13

Čtení z listu Židům.

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před ním mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

EVANGELIUM – MK 10,17-30

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“

Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“

Ježíš na něho pohleděl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku.

Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“

Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“

Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“

ROZVOD

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Často slyším otázku: Může církev změnit svůj odmítavý postoj k rozvodu? Nebylo by to užitečné, když je dnes tolik rozvedených? Diskuse na toto téma je užitečná nebo neplodná od samého počátku, položí-li se problém nesprávně. Lidé totiž přistupují k mravním otázkám podle zkušeností státního práva. Tam se otázky řeší následujícím způsobem. Po zdravém uvážení se stanoví zákon, který zavazuje všechny. Trestají se pak ti, co jej porušují, pranýřují se v tisku. Nedokáže-li stát své zákony uplatňovat, je donucen je změnit, jinak by pohoršoval lidi svou bezmocností. Podobným způsobem chce mnoho lidí přistupovat i k církevnímu zákonu o nerozlučnosti manželství. Je to dobrý zákon, říkají, ale dnes je neuskutečnitelný, proto se musí ustoupit.

Já začínám diskusi jinak. Ptám se: Dva mladí lidé se mohou mít upřímně rádi? Odpověď je ovšem kladná: Jistě, vždyť láska je základ manželství. Pokračujme tedy v otázkách: Dva lidé, kteří se mají opravdu rádi, mohou si slíbit věrnost nadosmrti? Zase je odpověď kladná: Vždyť je to právě věrnost, která nám zaručuje bezpečnost v životě, jsme-li si jisti, že máme někoho, kdo nás v žádném případě neopustí. To platí jak pro křesťany tak pro všechny dobré lidi. Co k tomu přidávají křesťané? Vedou ty dva k oltáři a povzbudí je, aby si ten upřímný slib před Bohem a před lidskými svědky odpřísáhli, aby se tím jejich láska stala svátostnou. A teď přicházíme k poslední otázce: Může církev prohlásit, že přísaha daná před Bohem nemusí platit? Je-li to takto postaveno, pak každý čestný člověk musí říci: Na to nemá právo, kam bychom jinak došli!

Ale teď přijdou konkrétní problémy. Nejednou se stalo, že lidé šli skládat slib v kostele navenek velmi okázale, brali si k tomu svědky, ale ve skutečnosti se k ničemu nechtěli zavázat. Hráli nevkusné divadlo. Jiní se zavázat chtěli, ale pak přísahu nedodrželi. Co s nimi? Jejich případ jako případ všech ostatních hříšníků se neřeší zákonem, ale ve zpovědnici a poradou s dobrým duchovním vůdcem. Zkušenost ukazuje, že se tu dá pomoci mnoho, ale zase jenom podle stupně dobré vůle a podle konkrétních možností. Jestli se někdo pokrytecky vnějškově sezdával, nepomůže mu žádné pokrytecké vnější vyrovnání omylu. Církev ovšem musí být ochotna mu pomoci, ale jak vidíme, musí se to dít na jiné hlubší úrovni, kde se odkrývá krása vnitřního života a čistoty svědomí.

Ale otázka manželské rozluky je spojena ještě s jiným lidským vztahem, který je nerozlučitelný od samé přírody: poměr matky a otce k dětem. Když se dva manželé rozejdou, komu patří dítě? Má to rozhodnout soud. Dá se příroda podříditi právním normám bez důsledků? Ilustrujme to konkrétním případem. Poznal jsem jednoho poměrně

mladého lékaře. Byl schopný, měl tedy mnoho pacientů, věnoval se jim, byl proto zřídka doma. Oženil se také narychlo z povrchní známosti. Žena byla povrchnější než se zdála. Sama se doma nudila, zaměstnat se neuměla. Měli spolu chlapce, ale ani tomu se nedokázala věnovat. Nakonec jednoho dne kamsi utekla. Zanechala jenom trpký dopis bez zpáteční adresy a živého chlapce. Chudák lékař, co si měl počít? Znal dobře jeden institut sester pro sirotky, zavedl tam chlapce a chodil ho jenom pravidelně navštěvovat, obyčejně

s nějakým dárkem. Ten mu ostatní děti záviděly stejně tak jako návštěvy tatínka. Chlapec tedy vyrůstal i v sirotčinci s jakýmsi pocitem osamocení. Za rok za dva se už také dozvěděl, proč to tak je a s předčasnou zralostí začal o své situaci přemýšlet. Nakonec se rozhodl promluvit si o tom. Otec ho zase přišel navštívit s balíčkem čokolády. Chlapec ho vzal za obě ruce a vypadlo z něho něco, co by nikdo nečekal: „Tatínku, my dva, my dva se nerozvedeme?“

Je pochopitelné, že s otcem to otrásl. Pomyslel si: Kdyby to byl mohl říci matce, měla by ještě odvahu utéci z domu? Na všech stupních lidské kultury se považují sirotci za nejubožejší lidi, i když jsou v dobře vybavených sirotčincích. Lidé si to nechtějí přiznat, ale děti z rozvedených rodin jsou uměle vyrobení sirotci a jistým způsobem nesou následky po celý život. A ti, kdo je k tomu dovedli, máme beze všeho ospravedlnit? Čtou se poučná vyprávění o tom, co dokáže matka udělat pro své dítě. Dostala státní medaili matka, která skočila pro dítě do vody a vyšla ven jenom jakoby zázrakem. Vydržet nevrlého muže po vícero let se možná zdá těžší než skočit do ledové vody. Nedostane za to státní medaili, ale odměnu od samého Boha na věčnosti.

Na všech stranách slyšíme dnes litanie, jak se stal život těžký, zmatený, plný násilí a převrácenosti. Státníci se scházejí, aby se dohodli, jak bojovat proti terorismu. Dobře dělají, je to jejich úkol. Ale nemají právo zapomenout, že život se rodí a vyvíjí v rodině. Kdo rozbíjí rodinu, ničí život. K čemu pak jsou všechny ostatní hodnoty, nejsou-li zasazeny do života v jeho přirozeném prostředí?

Všechna tato mravní povzbuzení lidé poměrně snadno přijmou. Ale mnoho z nich si povzdychne: To všechno přichází už pozdě. Se mnou už to došlo tak daleko, že se nemohu vrátit. Nemůžeme tu dávat všeobecné rady k tomu, jak by mohl někdo napravit to, co už zkazil. Proto si připomeňme radu preventivní. Jeden chirurg se přiznal, že je pro něho vždycky těžké se rozhodnout, má-li podniknout nebezpečnou operaci nemocného. Ale vtipně dodal: Když jsem se měl oženit, bylo to rozhodnutí ještě těžší, ale chválabohu to dobře dopadlo. Dělal jsem to jako před operací, poradil jsem se s dobrými kolegy. Jistě neudělal zle. Přejeme tedy všem mladým, aby i jejich životní zákrok byl s dobrým předsevzetím a s rozvahou, aby si pak mohli klidně povzdechnout: Chvála Bohu.

ALTÖTTING - HERZ BAYERN

11. ZÁŘÍ 2006

Mariánská svatyně Altötting je srdcem Bavorska a nejvýznamnějším mariánským poutním místem Německa. Přes milion poutníků ročně přichází uctít milostnou sošku Černé Matky Boží, na místě, kde byl kolem roku 700 pokřtěn Rupert Salzburský. Altötting je od roku 1250 duchovním centrem země. Od roku 1330 je zde uctívána soška Černé Madony. K nesmírnému nárustu poutí došlo po roce 1489, kdy na tomto místě došlo ke dvěma zázrakům. K prvnímu z nich došlo ve chvíli, kdy zoufalá matka položila bezduché tělíčko asi tříročního dítěte, které spadlo do rozvodněného potoka, k nohám sochy Panny Marie s Ježíškem v náručí z lipového dřeva, pocházející z údolí Rýna, kterou sem umístnili cisterciáctí řeholníci z Ratienhaslachu. Za pár minut chlapec ožil a začal normálně dýchat.

Krátce po této události zaznívá znovu k Matce Boží hlas úpěnlivé prosby za šestileté dítě, které spadlo pod vůz a utrpělo vážná zranění. I v tomto případě došlo k okamžitému uzdravení. Zpráva o tom se rychle roznesla a na konci XIV. století začaly do Altötting proudit zástupy poutníků. Věřící přicházeli z germánských zemí, z Rakouska, Čech, Maďarska, Francie, Itálie i z území Balkánu.

Bída a nouze následných staletí, poznamenaných morovými epidemiemi a hladem vedly k hluboké úctě k mariánské soše Madony z Altötting. Před pěti sty lety, stejně jako dnes, přicházejí do této svatyně poutníci všech věkových kategorií i společenského postavení. Tady spočívají srdce všech bavorských panovníků. V bavorské svatyni byli rovněž korunováni někteří císařové.

V roce 1934 sem putuje i mladičký Joseph Ratzinger – tehdy mu bylo sedm let – aby se s rodinou účastnil slavnosti k počtě sv. Konráda z Parzhamu, skromného kapucínského vrátného konventu v Altötting, jehož ve bazilice sv. Petra v Římě kanonizoval 20. května papež Pius XI.

Benedikt XVI. sem dnes putuje jako třetí papež v dějinách: v roce 1782 slavil v Gnadenkapelle mši svatou papež Pius VI. a jedním z největších duchovních zážitků byla pouť papeže Jana Pavla II., 18. listopadu 1980. Prvním, kdo papeže Wojtylu po přiletu z Fuldy vítal, byl tehdejší arcibiskup München und Freising, kardinál Joseph Ratzinger. Jan Pavel II. se jako horlivý a zbožný poutník ubíral do Gnadenkapelle ve šlépějích Panny Marie, která před

dvěma tisíciletími navštívila Alžbětu. Sám papež tehdy poznamenal: „Budiž mi dovoleno

přirovnat naše společné putování do Altötting k návštěvě, kterou Maria vykonala u Zachariáš a Alžběty. Jsem přesvědčen, že tato naše pout' přinese hojné plody, budeme-li se snažit ji konat jako Maria“. Před sochou Panny Marie pak Svätý Otec Jan Pavel II. pronesl následující slova modlitby:

„Zdravím Tě, milostná Matko z Altötting! Na několik dní mne má pout' zavedla do Německa, země bohatý dějinami, abych se vydal ve stopách křesťanství, které sem dospělo za římských dob. Svätý Bonifác, apoštol Německa, tu úspěšně šířil křesťanskou víru mezi mladým obyvatelstvem a své misionářské dílo stvrdil mučednictvím. Můj krok je rychlý, program pouti omezený, a tak jsem nemohl navštívit všechna místa, na která bych se rád vypravil kvůli jejich významu a touze mého nitra. Jsou to tak významná a velkolepá místa!

Dnes, kdy je mi dopřáno setrvat několik hodin tady v Altötting, znovu si uvědomuji, že cesty mé současné pouti se pojí s „krédem“, které je prvořadým úkolem Petra a jeho nástupců. Když hlásám Krista, syna živého Boha, „Boha z Boha“, „světlo ze světla“, „jedné podstaty s Otcem“, v té chvíli vyznávám s celou Církví, že se stal člověkem skrze Ducha svatého a narodil se z Marie Panny. Tvé jméno, Maria, je nerozlučně spjato s jeho jménem. Tvé povolání a tvé „ano“ patří od té chvíle k tajemství vtělení.

S celou Církví hlásám, že Ježíš Kristus je v tomto tajemství jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem: neboť jeho vtělení přineslo Adamovým potomkům, kteří jsou v područí hříchu a smrti, spásu a ospravedlnění. Současně jsem hluboce přesvědčen, že žádný, jako ty, Spasitelova matka, nebyl povolán k účasti na tomto nesmírném a mimořádném tajemství; a nikdo není s to jako ty jediná, Maria, dát proniknout do tohoto tajemství jasným a zjevným způsobem nám, kteří je vyznáváme a máme na něm podíl.

Už dlouho žiji v této jistotě víry. S tímto přesvědčením jsem se vydal na cestu od počátku jako biskup místní Církve, kterou apoštol Petr založil v Římě a jejímž zvláštním posláním bylo vždy a je dodnes, sloužit společenství, to znamená jednotě v lásce jednotlivých místních Církví a všech bratrů a sester v Kristu.

Se stejnou jistotou jsem dnes přišel sem, před tvou zázračnou sochu z Altötting, milostná matko, obklopená úctou a láskou věřících z Německa, Rakouska, stejně jako i ostatních německy mluvících zemí. Dovol mi znovu posílit toto přesvědčení a pronést před tebou tuto modlitbu.

Také zde, naše matko, ti chceme svěřit Církev, protože ty jsi byla ve večeradle, jak Církev otevřená hlásá, když na apoštoly sestoupil Duch svätý.

Svěřuji ti dnes především Církev, která už po mnoho století žije v této zemi a představuje velké společenství věřících mezi národy, mluvícími stejným jazykem. Tobě, matko, svěřuji celé dějiny této Církve i její úkoly v současném světě: její četné aktivity a její neúnavnou službu všem obyvatelům země, jakož i četným komunitám a církvím ve světě, jímž němečtí křesťané pomáhají s takovou ochotou a velkodušností. Maria, protože ty jsi blahoslavená, neboť jsi uvěřila (srv. Lk 1,45), svěřuji ti to, co se ve službě Církve této země zdá nejdůležitější: její mocné svědectví víry ve vztahu k novým generacím mužů a žen tohoto národa tváří v tvář rostoucímu materialismu a náboženskému nezájmu. Toto svědectví ať

promluví jasnými slovy evangelia a tak najde přístup především k srdcím mladých generací. Ať mladí dokáží tíhnout a nadchnout se pro život podle „nového člověka“, a pro různá díla na Pánově vinici.

Matko Krista, jenž se před svým utrpením modlil: „Otče, ... ať jsou všichni jedno“ (Jan 17,11,21), jak hluboké je pouto, co spojuje mé putování po německé zemi právě letos, s hlubokou a neutuchající touhou po jednotě křesťanů, kteří jsou od XVI. století rozdělení! Není kdo by si více než ty hluboce přál, aby se Kristova modlitba ve večeradle naplnila. Od chvíle, kdy my sami musíme uznat svou odpovědnost za rozdělení, a dnes se modlíme za novou jednotu v lásce a v pravdě, nemůžeme snad doufat, že ty, matka Kristova, se modlíš spolu s námi? Nemůžeme doufat, že plodem této modlitby bude v daném okamžiku ono 'sdílení Ducha svatého' (2Kor 13,13), které je nezbytné, 'aby svět uvěřil' (Jan 17,21)? Tobě, matko, svěřuji budoucnost víry v této dávné křesťanské zemi; a vědom si útrap poslední strašné války, která zanechala tak hluboké rány především v národech Evropy, svěřuji ti mír ve světě. Kéž by se mezi těmito národy zrodil nový řád, založený na plném respektování práva každého člověka v jeho národě, řád vskutku mravní, v němž by národy mohly díky rovnováze spravedlnosti a svobody žít pospolu jako jedna rodina.

S touto modlitbou se obracím k Tobě, královně míru a zrcadlu spravedlnosti, já, Jan Pavel II., římský biskup a nástupce sv. Petra, a zanechávám ji na trvalou památku jako dědictví tvé svatyni v Altötting. Amen.

Benedikt XVI. při dopolední mši svaté přišel povzbudit věřící, aby se „učili od Panny Marie správně modlit“. Po vzoru P. Marie v Káni Galilejské, kde Maria nežádá po Ježíšovi zázrak, ale svěřuje mu naše starosti. Modlit se – řekl Svatý otec – neznamená „usilovat o potvrzení naší vůle a našich přání před Bohem, ale nechat na Něm, aby rozhodl, v důvěře, že jeho rozhodnutí povede k našemu pravému dobru“. Během mši svaté se Papež modlil také za mír a za oběti atentátů 11. září v New Yorku, od kterých uplynulo právě pět let.

„Maria vede Církev rodící se v modlitbě; je jakoby zosobněnou modlicí se Církví. A takto spolu s velkým společenstvím svatých a v jejich středu stojí dnes znovu před Bohem a přimlouvá se za nás u jeho Syna, aby znovu

seslal svého Ducha na Církev a svět a obnovil tvář země.

Tak zahájil Benedikt XVI. promluvu na poutím místě v Altöttingu. Po soukromé modlitbě v Gnadenkapelle, v kapli před milostnou soškou, kde jsou uložena srdce všech bavorských králů, Svatý otec předsedal mši svaté na náměstí před bazilikou. Sjelo se na ní přes 60 tisíc poutníků, tedy opravdu mnoho, vezmeme-li v úvahu, že městečko má pouhých 12 tisíc obyvatel. Soška P. Marie, zčernalá od kouře votivních svící, které před ní hoří nepřetržitě od 14. století, byla v procesí přenesena na papežský oltář. „Velebí má duše Hospodina“, citoval Benedikt XVI. chvalozpěv sv. Alžběty a pokračoval:

„Velebí má duše – tzn. vyvyšuje – Pána. Vyšovat Boha znamená dávat mu prostor ve světě, ve vlastním životě, nechat jej vstoupit do svého času a do našeho jednání: to je nejhlubší podstata pravé modlitby. Kde se Bůh stává velkým, tam se člověk nestává malým: člověk se tam stává velkým a svět zářivým.“

Svatý otec dále vykládal slova evangelia o svatbě v Káni. Když na svatbě došlo víno, Matka se obrací k Synovi a říká „už nemají víno“. „Nesnaží se dávat Ježíšovi pokyny, co má dělat – vysvětloval Benedikt XVI. – prostě a jednoduše konstatuje, že se novomanželé ocitli v obtížích.“ Maria – jak Matka všech lidí – si všímá jejich obtíží, přimlouvá se za ně a překládá všechno k posouzení Pánu. A právě tak nás učí modlitbě:

Drazí bratři a sestry!

V prvním čtení, responsoriu a evangeliu z tohoto dne se třikrát v různých souvislostech setkáváme s Marií, Matkou Páně, jako osobou, která se modlí. Ve Skutcích apoštolů ji nacházíme ve společenství apoštolů, kteří se shromáždili ve Večeřadle a vzývají Pána, který vstoupil k Otci, aby splnil svůj příslib: „Budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní“ (Sk 1,5). Maria vede Církev rodící se v modlitbě; je jakoby zosobněnou modlicí se

Církvi. A takto spolu s velkým společenstvím svatých a v jejich středu stojí dnes znovu před Bohem a přimlouvá se za nás u jeho Syna, aby znovu seslal svého Ducha na Církev a svět a obnovil tvář země.

Odpovídáme na toto čtení spolu s Marií zpěvem velkolepého hymnu, který pronesla, když jí Alžběta pro její víru nazvala blahoslavenou. Je to modlitba díkyvdání, radosti v Bohu, dobrořečení za jeho velké skutky. Tón tohoto hymnu vysvítá hned z prvního slova: „Velebí má duše – tzn. vyvyšuje – Pána“. Vyvyšovat Boha znamená dávat mu prostor ve světě, ve vlastním životě, nechat jej vstoupit do svého času a do našeho jednání: to je nejhlubší podstata pravé modlitby. Kde se Bůh stává velkým, tam se člověk nestává malým: člověk se tam stává velkým a svět zářivým.

V evangelním úryvku se Maria obrací ke svému synu s prosbou ve prospěch přátel, kteří se ocitají v těžkostech. Na první pohled to může vypadat jako zcela lidský rozhovor mezi Matkou a Synem, neboť je také dialogem plným lidskosti. Nicméně Maria se obrací k Ježíši nejenom jako k člověku, na jehož fantazii a ochotu pomoci spoléhá. Ona svěřuje lidskou potřebu jeho moci; moci, která překračuje lidskou dovednost a schopnost. V dialogu s Ježíšem ji tak vidíme skutečně jako Matku, která prosí a přimlouvá se. Stojí za to jít trochu hlouběji v naslouchání tohoto evangelního úryvku:

abychom lépe pochopili Ježíše i Marii, ale také právě proto, abychom se od Marii naučili správně se modlit. Maria se neobrací na Ježíše s vlastní žádostí. Říká jenom: „Už nemají víno“ (J 2,3). Svatba ve Svaté zemi se slavila po celý týden, účastnila se celá obec a zkonsumovalo se tedy velké množství vína. Novomanželé se tedy ocitají v těžkostech a Maria to prostě Ježíšovi řekne. Neříká Ježíši, co by měl dělat. Nežádá nějakou přesnou věc, a vůbec nežádá, aby udělal zázrak, kterým by opatřil víno. Jednoduše svěřuje záležitost Ježíšovi a ponechává na něm rozhodnutí, co dělat. V prostých slovech Ježíšovy Matky tak vidíme dvě věci: z jedné strany citlivou péči o lidi, mateřskou pozornost, s níž upozorňuje druhé na obtížnou situaci; vidíme její srdečnou dobrotu a její ochotu pomoci. Toto je Matka, k níž putují celé generace lidí sem do Alttöttingu. Jí svěřujeme naše starosti, potřeby a tíživé situace. Dobrota Matky, která je připravena pomoci a které se svěřujeme, je tady v Písmu svatém vidět poprvé. Avšak k tomuto prvnímu, nám všem velmi důvěrnému aspektu se pojí ještě jeden, který nám snadno uniká: Maria ponechává všechno Pánově soudu. V Nazaretu odevzdala svou vůli tím, že ji ponořila do vůle Boží: „Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova“ (Lk 1,38). Toto je její trvalý základní postoj. A takto nás učí se modlit: nechtít potvrdit naši vůli a naše přání před Bohem, ale ponechat Jemu, aby rozhodnul, co chce udělat. Od Marie se učíme dobrotě, připravené pomáhat, ale také pokoře a velkodušnosti v přijímání vůle Boží v důvěře, že Jeho odpověď bude naším pravým dobrem.

Můžeme-li v tomto světle velmi dobře porozumět Mariiným slovům a postoji, je nám naopak obtížné pochopit Ježíšovu odpověď. Už oslovení se nám nelíbí: „Ženo“ – proč neříká: matko? Toto oslovení ve skutečnosti vyjadřuje Mariino postavení v dějinách spásy. Odkazuje k budoucnosti, k hodině Ukřižování, kdy jí Ježíš říká: „Ženo, hle, tvůj syn – synu, hle tvá matka!“ (srv. J 19,26-27). V předstihu tak poukazuje na okamžik, kdy tuto Ženu, svou

matku, učiní matkou všech svých učedníků. Z druhé strany toto oslovení evokuje vyprávění o stvoření Evy: Adam se jako lidská bytost uprostřed stvoření a s celým jeho bohatstvím cítí osamocen. Je proto stvořena Eva, a v ní nachází družku, po níž toužil a nazývá ji „ženou“. V Janově evangeliu tak Maria představuje novou, definitivní ženu, družku Vykupitele, naši Matku: oslovení zdánlivě tak málo srdečné naopak vyjadřuje velikost jejího poslání.

Ještě méně se nám však líbí zbytek odpovědi, kterou Ježíš v Káni dává Marii: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina“ (J 2,4). Chtělo by se nám namítnout: má právo po tobě chtít cokoli! To ona ti dala tělo a krev, tvé tělo. A nejenom tvé tělo: svým „ano“ vycházejícím z hloubi srdce tě vnesla do svého lůna a s mateřskou láskou tě přivedla k životu a uvedla do společenství lidu Izraele. Mluvíme-li takto s Ježíšem, jsme již na správné cestě k pochopení jeho odpovědi. Poněvadž to všechno má naši mysl připomenout, že v Písmu svatém existuje paralelismus s dialogem, který Maria měla s

Archandělem Gabrielem, když říká: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Tento paralelismus se nachází v listě Židům, který nám slovy Žalmu 40 podává dialog mezi Otcem a Synem – onen dialog, kterým se začíná vtělení. Věčný Syn říká Otci: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo.. Tady jsem... abych plnil, Bože, tvou vůli“ (Žid 10,5-7; srv. Ž 40,6-8). Toto Synovo „ano“: přicházím, abych plnil tvou vůli“ a Mariino „ano“: „Ať se mi stane podle tvého slova“ – toto dvojí „ano“ se tak stává jediným „ano“, a tak se v Marii Slovo stává tělem. V tomto dvojím „ano“ se poslušnost Syna stává tělem, Maria mu dává tělo. „Co mi chceš, ženo?“ Oba spolu mají v hloubi společné toto dvojité „ano“, jejichž shodou nastalo vtělení. Právě v tomto bodě nastala jejich nejhlubší jednota, na niž Pán svým slovem poukazuje. V tomto společném „ano“ na vůli Otcovu se nachází řešení. Musíme se vydat i my k tomuto bodu. Odtamtud plyne odpověď na naše otázky.

Vyjdeme-li odtud porozumíme také druhé části Ježíšovy odpovědi: Ještě nepřišla má hodina“. Ježíš nejedná nikdy pouze sám od sebe; nikdy aby se zalíbil druhým. Jedná vždy, vycházejíc od Otce, a právě to jej spojuje s Marií, protože do této jednoty vůle s Otcem chtěla i ona vložit svou prosbu. Proto po Ježíšově odpovědi, která tuto prosbu jakoby odmítá, může překvapivě a prostě říci služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne!“ (J 2,5). Ježíš nedělá nějaký zázrak, nehraje si se svou mocí v záležitosti, která je v podstatě docela soukromá. Nechává vzniknout znamení, kterým ohlašuje svou hodinu, hodinu sňatku, jednoty mezi Bohem a člověkem. On jednoduše „neprodukuje“ víno, ale proměňuje lidský sňatek na obraz božského sňatku, k němuž zve Otec prostřednictvím Syna a v němž On dává plnost dobra. Svatba se tak stává obrazem Kříže, na kterém Bůh posouvá svou lásku až do krajnosti, když dává sebe sama v Synově těle a krvi – v Synovi, který ustanovil Svátost, kterou se nám po všechny časy dává. Tím je tato potřeba vyřešena opravdu božsky a původní prosba je dalekosáhle překonána. Ježíšova hodina ještě nepřišla, ale ve znamení proměnění vody ve víno, ve znamení slavnostního daru tento okamžik jeho hodinu předchází.

Jeho definitivní „hodinou“ bude jeho návrat na konci časů. On však tuto hodinu neustále předchází v Eucharistii, v níž ta hodina vždy nadchází. A stále znovu tak činí na přímlovu své Matky, na přímlovu Církve, která jej vzývá v eucharistické modlitbě: „Přijď, Pane Ježíši!“ V kánonu Církev vždy znovu vzývá anticipaci této hodiny, prosí, aby přišla již nyní a dostala se nám. Chceme se tak nechat vést Marií, milostnou Matkou z Alttöttingu, Matkou všech věřících k Ježíšově „hodině“. Prosme Ho o dar, abychom Jej stále více uznávali a chápali. A nepřipusťme, aby přijímání bylo redukováno pouze na okamžik obdržení Eucharistie. On zůstává přítomen ve Svaté Hostii a stále nás očekává. Adorace Pána v Eucharistii našla v Alttöttingu nový útulek ve staré klenotnici. Maria a Ježíš jdou společně. Jejím prostřednictvím chceme zůstat v dialogu s Pánem a učit se tak jej lépe přijímat. Svátá Matko, pros za nás, jako jsi v Káni prosila za manžele! Stále znovu nás přiváděj k Ježíši! Amen.

Odpolední program Svatého otce začal návštěvou kostela sv. Konráda. Tento kapucín, jehož soška, jak napsal kdysi Joseph Ratzinger, nechyběla v žádné domácnosti, zemřel v pověsti svatosti roku 1894. Blahořečen byl roku 1930 Piem XI., který ho také o čtyři roky později zapsal mezi svaté.

Další zastavení v Altöttingu zavedlo Benedikta XVI. do baziliky sv. Anny, kde se setkal se

zasvěcenými osobami a seminaristy. Při nešporách jim řekl:

Drazí přátelé! Na tomto milostiplném místě, v Alttöttingu, jsme se sešli – seminaristé na cestě ke kněžství, kněží, řeholníci a řeholnice a členové papežského díla pro povolání ke zvláštnímu zasvěcení – v bazilice sv. Anny před svatyní její dcery, Matky Páně. Shromáždili jsme se, abychom se ptali na své povolání ke službě Ježíši Kristu a abychom chápali toto naše povolání před zraky sv. Anny, v jejímž domě uzrálo největší povolání dějin spásy. Maria obdržela své povolání z úst Anděla. K nám do pokoje viditelně Anděl nevstupuje, ale s každým z nás má Pán svůj plán, každého z nás On volá jménem. Naším úkolem je proto stát se osobami naslouchajícími, schopnými vnímat jeho povolání, odvážnými a věrnými, abychom jej následovali a nakonec, abychom byli shledáni služebníky věrnými, kteří naložili dobře s obdrženými dary.

Víme, že Pán hledá dělníky na svou žeň. Řekl to on sám: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Mt 9,37). Proto jsme se sešli: abychom vznesli tuto prosbu k pánu žně. Ano, žeň Boží je obrovská a čeká na dělníky: v takzvaném Třetím světě – v Latinské Americe, v Africe, v Asii – lid čeká posly, kteří přinesou Evangelium pokoje, poselství Boha, který se stal člověkem. Ale i na takzvaném Západě, zde v Německu, jako i v rozlehlém Rusku by žeň

mohla být velká. Nedostává se však lidí, ochotných stát se dělníky na Boží žni. Dnes stejně jako tehdy, když byl Pán pohnut soucitem nad zástupy, které mu připadaly jako ovce bez pastýře – osoby, které pravděpodobně uměly spoustu věcí, ale nebyly schopny nahlédnout, jak dobře orientovat svůj život. Pane, pohleď na soužení této naší doby, která potřebuje posly evangelia, Tvé svědky, osoby, které ukáží cestu k „životu v hojnosti“! Pohleď na svět a nechej se pohnout soucitem i nyní! Pohleď na svět a pošli dělníky! S touto prosbou

klepeme na bránu Boží, ale s toutéž prosbou pak klepe Pán na srdce nás samotných. Pane, Ty mne chceš? Není to snad na mne příliš? Nejsem snad pro to příliš malý? „Neboj se“, řekl Anděl Marii. „Neboj se, nazval jsem tě jménem,“ říká prostřednictvím proroka Izaiáše (43,1) nám – každému z nás. Kam jdeme, když říkáme „ano“ k Pánovu povolání? Nejstručnější popis kněžského povolání, který platí analogicky i pro řeholníky a řeholnice, nám podává evangelista Marek, který ve vyprávění o povolání Dvanácti říká: „Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat“ (Mk 3,14). Být s Ním a jako posláni být na cestě k lidem – tyto věci jdou spolu a zároveň tvoří podstatu duchovního povolání, kněžství. Být s Ním a být posláni jsou dvě od sebe neoddělitelné věci. Pouze ten, kdo „je s Ním“, učí se jej poznávat a může jej opravdu hlásat. Kdo je s Ním, nenechává si pro sebe, co našel, ale musí to předávat. Přichází jako Ondřej, který říká svému bratrovi Šimonovi: „Našli jsme Mesiáše!“ (J 1,41). „A přivedl jej k Ježíši“, dodává evangelista (J 1,42). Svatý Řehoř Veliký v jedné své homilii jednou řekl, že andělé jdou se svým posláním na jakoukoliv vzdálenost a pohybují se stále v Bohu. Jsou vždycky s Ním. Svatý Řehoř, vycházejíc od andělů, myslel také na nás biskupy a kněze: kdekoli jdou, měli by vždycky „být s Ním“. Praxe to potvrzuje: tam kde kněží z důvodů svých velkých úkolů dovolí, aby se jejich „bytí s Pánem“ stále více redukovalo, tam nakonec ztrácejí, i přes svou možná heroickou aktivitu, vnitřní sílu, která je drží. To co dělají, stává se pouze prázdným aktivismem. Být s Ním – jak to uskutečnit? Dobře, první a nejdůležitější věcí pro kněze je denní mše svatá, slavená vždy s hlubokou vnitřní účastí. Slavíme-li ji opravdu jako modlíci se osoby a spojujeme naše slova a naše konání se slovem, které nás předchází a s ritem eucharistického slavení; necháme-li se ve sv. přijímání opravdu od Něho obejmout a přijmeme-li Jej – pak jsme s Ním.

Zásadní způsob bytí s Ním je Liturgie hodin: v ní se modlíme jako lidé, kterým je zapotřebí dialogu s Bohem, ale zahrnujeme tam také všechny ostatní, kteří nemají čas a možnost takové modlitby. Aby naše eucharistické slavení a Liturgie hodin zůstali naplněny smyslem, musíme se stále znovu věnovat duchovní četbě Písma svatého; nejenom dešifrovat a vysvětlovat slova z minulosti, ale hledat slovo, s nímž se ke mně osobně obrací Pán, tady a teď.

Pouze takto budeme s to nést druhým Slovo jako Slovo přítomného a živého Boha.

Podstatný způsob bytí s Bohem je eucharistická adorace. Alttötting, díky biskupovi Schramlovi, dostal novou „pokladnici“. Tam kde bývaly kdysi uschovány poklady minulosti, cenné historické předměty a devocionálie se dnes nalézají místo pravého pokladu Církve: trvalá přítomnost Pána ve Svátosti. Pán nám v jednom svém podobenství vypráví o pokladu ukrytém v poli; kdo jej nalezne, prodá všechno, co má, aby mohl koupit to pole, protože poklad, který je tam ukrytý, převyšuje každou jinou hodnotu. Skrytý poklad, dobro nad každé jiné dobro, je království Boží – je Ježíš sám, Král osobně. Ve Svaté Hostii je přítomen, pravý poklad, který je nám stále dostupný. Pouze v adoraci této jeho přítomnosti

se učíme přijímat jej správně – učíme se sdílet, učíme se zevnitř slavit Eucharistii. Chtěl bych v této souvislosti citovat krásná slova Edith Stein, svaté spolupatronky Evropy: „Pán je přítomen ve svatostánku svým božstvím i lidstvím. Je tam nikoli pro sebe, ale pro nás: protože jeho radostí je být s lidmi. A protože ví, že my, tak jak jsme, potřebujeme jeho osobní blízkost. Pro ty, kteří normálně myslí a cítí, z toho plyne, že se Jím cítí přitahováni a zdrží se u něho pokaždé, když je jim to umožněno“ (Gesammelte Werke VII, 136f). Milujme bytí s Pánem! Tam s Ním můžeme mluvit o všem. Můžeme mu předložit naše prosby, naše starosti, naše úzkosti. Naše radosti. Naši vděčnost, naše zklamání, naše žádosti a naše naděje. Můžeme mu tam také stále znovu opakovat: „Pane, pošli dělníky na svou žeň! Pomož mi být dobrým dělníkem na tvé vinici!“

Tady v této bazilice zalétají naše myšlenky k Marii, která prožila celý svůj život zcela v „bytí s Ježíšem“ a která proto byla a dosud také je naprosto k dispozici všem lidem: votivní dary to konkrétně dokazují. A myslíme také na její svatou matku Annu a s ní na důležitost matek a otců, babiček a dědečků, myslíme na důležitost rodin jako prostředí života a modlitby, kde se lze naučit modlitbě a kde mohou zrát povolání.

Tady v Alttöttingu myslím, přirozeně, zejména na dobrého

bratra Konráda. On se zřekl velkého dědictví, protože chtěl následovat Ježíše Krista bez výhrad a být zcela s Ním. Jako to líčí Pán v podobenství, zvolil si pro sebe opravdu poslední místo, skromného bratra vrátného. Ve své vrátnici uskutečnil právě to, co nám svatý Marek říká o apoštolech: „být s Ním“ a „být poslán“ k lidem. Ze své cely mohl stále hledět na svatostánek, neustále „být s Ním“. Z tohoto pohledu se naučil

nevyčerpatelné dobrotě, s níž jednal s lidmi, kteří nepřetržitě zvonili u jeho dveří – někdy poněkud zlomyslně, aby jej vyprovokovali, někdy s netrpělivostí a ráumusem. Jim všem svou dobrotou a lidstvím předal bez velkých slov poselství, které mělo větší cenu než obyčejná slova. Prosme svatého bratra Konráda, aby nám pomáhal upínat náš pohled k Pánovi a pomáhal nám tak přinášet lidem lásku Boží. Amen.

„È impossibile concepire la nostra vita, la vita della Chiesa, senza il rosario, le feste mariane, i santuari mariani e le immagini della Madonna”

Neri Marcorè – Albino Luciani

V *Canale d'Agordo* stojí v kostele socha papeže Lucianiho, milovaného nejen proto, že se tu narodil. U podstavce sochy kdosi nechal lístek, který se od té chvíle stále znovu připomíná. Je na něm jen pár slov, dojetí nad tím, co tento papež zanechal světu: „*Jsi pro nás Božím úsměvem*“.

Tato slova převzal do svého názvu i celovečerní film o Janu Pavlu I. – „*Papež Luciani – úsměv Boží*“. Děj začíná v portugalské Fatimě v roce 1977, kdy benátský patriarcha Albino Luciani doprovází skupinu poutníků k mariánské svatyni. Sestra Lucie, jediná žijící ze tří dětí (+2005 ve věku 97 let), kterým se Madona zjevila, se s ním chtěla setkat v klauzuře kláštera *Coimbra*, kde žila. Při jeho příchodu jej oslovuje „*Svatý Otče*“. Ta slova zněla divně, ale nebyla to náhoda. Svatý Otče? Proč? Benátský patriarcha se vrací ve vzpomínkách, jež dávají vyvstat minulosti: od narození – 17. října 1912, v maličkém městečku *Canale D'Agordo* v provincii Belluno, kdy kvůli komplikacím

při porodu visel Albinův život na vlásku. Ale tento okamžik nebyl jediným, kdy byl syn Lucianiových zachráněn.

Po této události přichází za několik let další chvíle, která znenadání ohrozila jeho život. Albinovi bylo jedenáct a šel do lesa nasbírat dříví do krbu. Hrozilo, že se zřítí do roklí, které jej obklopovaly. Uklouzne a zachrání se jen díky jedné větvi, které se zachytil. Vstane, ale nemůže najít cestu domů. Tu mezi roztrhanými pruhy mlhového oparu Albino znenadání spatřuje stín čehosi, co pozvolna dostává konkrétní obrysy – dřevěný kříž, takový, jaké horalové pozvedají k nebi coby modlitby. Pro Albina je toto znamení drahocenným odkazem. Běží za ukřižovaným, pozvedá svůj zrak k Ježíšově zmučené tváři. Jakoby se jejich oči setkaly. Právě tento záblesk povolání vede chlapce, aby vstoupil do semináře a sdělil své rodině rozhodnutí stát se knězem.

Don Albino se pak jako farář stará o ty

nejpotřebnější, hraje si s dětmi, a i tváří v tvář mnoha poctám, jichž se mu dostává, zůstává skromným. Zakrátko se před mladým knězem z hor, který si svou přívětivostí a láskou k bližním získává srdce všech kolem, otvírají brány větších společenství. Po náhodném setkání s benátským patriarchou Roncallim, se i přes chatrný fyzický stav, tvrdě zkoušený častými dýchacími potížemi, stává biskupem.

Albino se nepřestává zcela odevzdávat do rukou Božích. S bázní a poslušností přijímá jeho vůli a odpovídá na jeho povolání. Tak tomu bude ještě jednou, kdy poté, co byl Roncalli zvolen papežem (Jan XXIII.) spočine na jeho bedrech nesmírné břímě i poslání benátského patriarchy.

V mysli se mu neustále vracejí slova sestry Lucie a zaznívají jako nastínění už stanoveného údělu: „*bude to krátce ... Svatý Otče*“ Italská televize přináší smutnou zprávu: „*Papa Montini è morto*“, *papež Montini zemřel*. Po několika dnech přicházejí z Vatikánu zprávy o volbě nového papeže. Luciani se usebírá v modlitbě a úpěnlivé prosbě k Pánu, aby mu nesvěřoval tak těžký úkol. Vše

ale ukazuje právě na něho, svatého muže, který může být Pastýřem, jakého Církev hledá,

aby mluvil k světu. Bude to nejkratší pontifikát, jaké dějiny Církve pamatují, bude to pontifikát Jana Pavla I. – Albina Lucianiho.

Církev vede se skromností, vždyť na tak významnou úlohu se necítí vhodný, ale vše koná s mimořádnou duchovní hloubkou, čímž mnohdy probouzí ostrou kritiku kuriálního prostředí. Luciani překračuje etiketu, osobně mluví se zástupy jako jeden

z členů rodiny – jak vzpomínají chlapci v interview, poskytnutém třiatřicet dní po jeho zvolení na náměstí sv. Petra, jako dobrý otec, který 29. září 1978 zesnul s úsměvem na rtech: s tím úsměvem, jímž si získal lásku a vážnost obyvatel *Canale d'Agordo*, pracujících v Benátkách, či římského lidu; ten navždy zůstane jakoby ikonou jeho pozemského života: úsměv Boží.

✱

Papež Benedikt XVI. shlédli v neděli, 8. října, v Palazzo San Carlo ve Vatikáně předpremiéru filmu o papeži Janu Pavlu I. s názvem „*Papa Luciani: il sorriso di Dio*“ (*Papež Luciani: úsměv Boží*), vytvořený televizní společností RAI. Při této příležitosti Svatý Otec řekl:

Právě jsme shlédli krásný film, představující nejvýznamnější životní etapy mého ctihodného předchůdce, Božího služebníka, Jana Pavla I. Moc rád bych vyjádřil upřímnou vděčnost především Vám, pane prezidente a poté administrativní radě a generálnímu řediteli RAI, že jste mně a mým spolupracovníkům nabídli tuto vděčnou příležitost. Zdravím zástupce RAI Fiction a Società Leone Cinematografica, kteří vytvořili tento zajímavý celovečerní film. Zvláštní pozdrav a poděkování patří režisérovi Giorgio Capitanimu i ostatním hercům, se zvláštní zmínkou Netuho Marcoré, jenž ztvárnil Albina Lucianiho. Srdečně zdravím i vás všechny, kteří jste přijali pozvání k účasti na tomto setkání, v němž jsme mohli znovu prožít působivé okamžiky života Církve minulého století. Mohli jsme především znovu spatřit vlídnou a skromnou postavu papeže silného ve víře, pevných zásad, ale vždy ochotný k přijetí a úsměvu. Boží služebník, Albino Luciani, věrný tradici a otevřený obnově, jako kněz, biskup i papež byl neúnavný v pastorační činnosti a neustále tak vybízel kněze i laiky, aby v různých oblastech apoštolátu sledovali jediný a společný ideál svatosti. Učitel pravdy a zanícený katecheta, připomínal všem věřícím

s obdivuhodnou, době vlastní skromností, nasazení a radost z hlásání evangelia a klad důraz na krásu křesťanské lásky, jediné síly, která je s to pokořit násilí a vybudovat bratrštější lidstvo. Rád bych závěrem připomněl úctu, kterou choval k Panně Marii. Když byl benátským patriarchou, napsal: „Náš život ani život Církve nelze pochopit bez růžence, mariánských svátků, svatyň a obrazů Madony“. Je dobře přijmout tuto výzvu a stejně jako on najít v pokorné důvěře v Pannu Marii, tajemství každodenního klidu i činného nasazení pro mír ve světě.

*

Poslední telefonický hovor měl Jan Pavel I. s tehdejším milánským arcibiskupem, kard. Giovanni Colombem. V závěru telefonátu „papež říkal, že se cítí lehký jako křídla holubice Ducha svatého“. Jde o jeden z nepublikovaných detailů, týkajících se smrti papeže Lucianiho, k níž došlo 28. září 1978, třiatřicet dní po zvolení, jež zveřejnila fiction v produkci Rai Uno – «*Papa Luciani, il sorriso di Dio*» s Neri Marcorè v hlavní roli.

Režisér Giorgio Capitani a scénaristé Francesco Scardamaglia a Massimo Cerofolini vše konzultovali s vatikanistou Giuseppe de Carlim, který shromáždil mimo jiné i svědectví dvou sekretářů Jana Pavla I.. A právě jeden z nich, don

Diego Lorenzi, zveřejnil v hovoru s De Carlim pravdu o telefonátu, který podle některých rekonstrukcí, zjevně nepodložených, byl pro papeže naopak důvodem velkého rozrušení.

Další sekretář, Mons. John Magee, nicméně vypráví, že tehdejší státní sekretář Jean Villot úmyslně vypustil v tiskovém komuniké v šest ráno, že „papež byl nalezen mrtev jednou řeholnicí, jinými

slovy – ženou“. Ve skutečnosti – jak vyložil irský biskup, někdejší sekretář Pavla VI. – „našel jsem ho já“. A v „textu se neříkalo, že zemřel v 22.15h předcházející noci, protože tu nebyl lékařský důkaz“. „Z maličké lži a nepřesnosti těch okamžiků vznikl nástin jakési noir o hrůzném komplotu ďábelských myslí“, komentoval Mons, Magee. Poznámky De Carliho odhalují i několik podrobností, které popisují, jak si byl Luciani vědom, že jeho pontifikát bude krátký. Trpí vysokým tlakem a zánětem nohou, proto mu lékaři Buzzanetti a Da Res radí, aby chodil. Znepokojuje ho myšlenka na smrt. To je vůdčí linie oněch

dramatických třiatřiceti dnů. Očekávají ho v mexické Pueble. „Já se tam nikdy

nevypavím; půjde tam můj nástupce“. „Já setrvám jen krátce“. Jeden monsignor mu říkal, že si neměl volit jméno Jan Pavel I., nýbrž prostě Jan Pavel. Pro historika nikdy neexistuje 'první', pokud nenásleduje to 'druhé'. „Co jste to udělali? Proč jste mě zvolili? Modlete se za tohoto ubohého Krista“, říkal prosebným hlasem kardinálům v den volby. K postním duchovním cvičením 1979 si jako kazatele vybral Bartolomea Sorge.

„Potřebuji ho – zněla podle Mons. Mayera slova Lucianiho – aby mě připravil na smrt! Poslední večer a večere. Žádal, aby se recitovala modlitba za dobrou smrt, pocházející

z dob sv. Alfonsa Maria z Liguori. „Už nyní přijímám, Pane, jakoukoli smrt, kterou mi míníš seslat, se všemi strastmi a bolestmi, které ji budou provázet“, říká text a papež Luciani ho upravuje: „Přijímám smrt, kterou mi sešle. Oba sekretáři jsou znepokojeni. Toho dne následovaly zákeřné příznaky. V 16h – bolest na prsou. Sestra Vincenza Taffarel aplikuje obvyklé tablety. Přizvání lékaře se nepovažuje

za důležité. V 18h probíhá audience státního sekretáře, kard. Jeana Villota. Ve 20.30h telefonát milánského arcibiskupa, kvůli tlaku na jednoho salesiána, zřejmě Angela Vigana, aby se nezdráhal jmenování benátským patriarchou. V 21.30h se loučí Mons. Magee. „Svatý Otče, chcete k posteli zvonek. Nebude ho potřeba. Nashledanou zítra, bude-li to vůle Boží“. Papež bere listy jednoho ze svých projevů a ubírá se do své komnaty. V 5.20h ráno pak sestra, která našla šálek s čajem netknutý na stolku vedle papežova pokoje, vstupuje a vidí rozsvícené světlo. Na posteli leží papež ve smrtelně ztuhlé poloze.

V rekonstrukci De Carliho pro fiction Rai Uno, řeholnice přisoudila budoucímu papeži „utrpení člověka, který dýchá lidskou a křesťanskou zbožností, příběh kněze, který se shledává vězněm v tom, co sám Luciani v jednom dopise otci Bartoloměji Sorgemu, nazývá skutečným „Knósovým labyrintem“.

Další podrobnosti se týkají příjezdu do zapečetěného papežského bytu po smrti Pavla VI.: lednice je prázdná. Sestra Vincenza se tehdy říká nově zvolenému papeži: „Svatý Otče, není co jíst“. Opatřila polévku, sýr a ovoce. Téhož večera ulehl Jan Pavel I. - aniž by si toho kdo povšiml - do postele po Janu XXIII., kterou Pavel VI. považoval za relikvii, a proto po celý svůj pontifikát dával naopak přednost pohodlné kovové posteli u okna.

MONS. PAVOL MÁRIA HNILICA S.J.

(* 30. 3. 1921 Uňatín † 8. 10. 2006 Nové Hradky)

titulární biskup rusadský, předseda společenstva laiků papežského práva

Pro Deo et Fratribus – Rodina Panny Marie

„Vďaka Ti, Ježišu, za biskupa Pavla Hnilicu, za všetko, čím je, za všetko, čo robí s Tebou, za Teba, pre Teba a pre našu svätú matku Cirkev, Tvoje mystické telo“ (Matka Tereza z Kalkaty, Řím 16. 6. 1984)

Biskup Pavol Mária Hnilica S.J. byl po dlouhá léta známý nejen na Slovensku, ale i v celé Evropě a širokém katolickém světě i celé Církvi. Jako mladý dělník vstoupil 30. července 1941 na svátek sv. Ignáce k jezuitům v Ružomberku, kde jsem se s ním poprvé setkal. Po noviciátu vystudoval gymnázium, filozofii a část teologie v Trnavě, kde nás zasáhla komunistická likvidace klášterů o pověstné Barbarské noci. Mladý Pavol Hnilica už tehdy projevil mimořádnou odvahu, houževnatost a obětavost, jimiž se vyznačoval po celý dlouhý život.

Na Filozofickém institutu v Brně si vyřídil přístup do sběrných táborů německých občanů před jejich odsunem, navštěvoval je a pomáhal tam především dětem. V komunistickém koncentračním táboře v Podolinci

zachránil odvážně jedné noci cenné knihy, které nám při razii zabavila tajná policie. Z hlídaného kláštera v Pezinku se mu podařilo na tři dny uniknout přes zeď, aby v Rožňavě, u Církvi oddaného biskupa Dr. Roberta Pobožného, zařídil možnost tajných kněžských svěcení, k nimž pak posléze začalo docházet. On sám byl tajně vysvěcený jako první. Potom zařídil na 1. října 1950 tajné svěcení pro mne. P. Horského a A. Voleka, kteří jsou už na věčnosti. Po nás následovali až do vánoc roku 1950 mnozí další z tzv. PTP táborů.

Po uvěznění biskupů Vojtašáka. Gojdiče a Buzalky a po konfinování dalších, byl Pavol Hnilica na základě zvláštních ustanovení papeže Pia XII., tajně vysvěcen na biskupa, čímž zbavil břemene Dr. R. Pobožného – a pokračoval v dalších tajných svěceních kněží. Tajná policie StB mu však přišla na stopu a v polovině roku 1951 na něj vydala zatykač. To jej přinutilo se skrývat, přerušit činnost a pomýšlet na útěk za hranice. K tomu také došlo na jaře 1951, když předtím po úpravě představených Společnosti Ježíšovy, vysvětil mě za svého nástupce. Nějakou dobu předtím byli na základě stejných ustanovení Pia XII. vysvěceni tajně na biskupy Karel Otčenášek a Kajetán Matoušek.

Útěkem za hranice začalo pro biskupa Hnilicu nové období jeho života a poslání. Po završení teologických studií v Innsbrucku přešel do Říma, kde vypracoval pro papeže Pia

XII. obšírnou zprávu o tvrdém pronásledování Církve za komunizmu v tehdejší ČSSR. Svátý Otec Pius XII. po přečtení zprávy nečekaně rychle a velkoryse schválil všechno, co jsme u nás pro život Církve zařídili. Pavol Hnilica, stále jako tajný biskup, však začal se souhlasem Pia XII. svou novou činností, která se během let rozšířila do neslýchaných rozměrů a lze ji jen stěží v kostce shrnout. Navštěvoval biskupy a diecéze v Itálii, Německu i jinde, přednášel a kázal o pronásledování Církve pod komunistickou vládou, rozmanitými cestami pomáhal nám na Slovensku, pomáhal při rozvíjení činnosti Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoděje v Římě, navazoval kontakty s americkými Slováky a sblížil se s mnoha kardinály a biskupy ve světě.

Mezi jinými se spřátelil i s milánským kardinálem Montinim, který se poté stal papežem Pavlem VI. a často jej přijímal na soukromé audience. V průběhu II. vatikánského koncilu papež Pavel VI. nařídil oficiální jmenování Pavla M. Hnilicy biskupem. Mons. Hnilica se pak už jako veřejně známý setkal s Matkou Terezou, byl s ní v Kalkatě, při zakládání jejich domů po světě a později ji přivedl i na Slovensko do Čadcy.

Nyní už blahoslavená Matka Tereza o něm v jedné knize píše tato slova: „*S biskupem Pavlom Hnilicou jsem se poprvé setkala v roce 1964 na eucharistickém kongresu v indickém městě Bombaji. Když v roce 1968 otevřely naše Misionářky lásky svůj dům v Římě, Pavol Hnilica byl prvním, kdo nám vyšel vstříc. Na začátku této krátké řeči bych ráda s vděčností zvolala: „Díky Ti, Ježíši, za biskupa Pavla Hnilicu, za všechno, čím je, co koná s Tebou, pro Tebe a pro naši svatou matku církev, Tvé mystické tělo“ (Řím, 16. června 1984).*

Biskup Hnilica pomáhal především v kritických chvílích i laickému hnutí Fokoláre.

Mezitím se poznal s krakovským kardinálem Wojtylů, který ho po svém zvolení často přijímal k různým rozhovorům, protože si vážil jeho pastorační činnosti a informací. Biskup Hnilica už za Pavla VI. a později i za Jana Pavla II. s nimi vícekrát navštívil Fatimu, protože sám byl horlivým šířitelem úcty k Panně Marii Fatimské a jejímu poselství. Mezitím založil laické sdružení „Pro Deo et Fratribus“ a přičinil se o vydávání stejnojmenného časopisu, v němž šířil informace o umlčené a pronásledované Církvi, jakož i úcty k P. Marii Fatimské a věnoval se prohlubování života z víry. O jeho bohaté činnosti pro dobro Církve vyšly i ve slovenštině knihy „*Pavol Hnilica, biskup umlčanej Cirkvi I. II.*“ (1996) a „*Ludia a udalosti v živote biskupa Pavla Hnilicu*“.

Biskup Hnilica založil rovněž společenství „Rodina Panny Marie“, jehož kněží pracují ve většině států Evropy i Ameriky, a jehož řeholní sestry – kterých je dnes asi 150 – založily komunity ve světě a působí požehnaně i na Slovensku v Rožňavské diecézi a v Nitře.

V neděli, 8. října 2006, po svátku Panny Marie Růžencové, v 6.15h ráno se zastavilo srdce věrného, houževnatého, odvážného a nesmírně obětavého a nezištného Pavla M. Hnilicy, slovenského biskupa a neúnavného apoštola svaté Církve. Pamatujeme na něj s hlubokou vděčností Pánu Bohu, modlíme se za něj, ale současně ho i prosíme: Otče biskupe Pavle, orodujte za nás!

Nitra, 8. října 2006

kardinál Ján Chryzostom Korec

Pohřební obřady zesnulého biskupa, Mons. Pavla Hnilicy S.J., se konají ve středu, 18. října 2006 v 11h v katedrále sv. Jana Křtitele v Trnavě. Hlavním celebrantem bude nitranský emeritní biskup, J. E. Ján Chryzostom Korec. Homílii pronese arcibiskup bratislavsko-trnavský, Mons Ján Sokol. Tělesné pozůstatky pak budou uloženy do krypty katedrálního chrámu.

KANONIZACE - 15. ŘÍJNA NA NÁMĚSTÍ SV. PETRA V ŘÍMĚ

RAFAEL GUIZAR VALENCIA (1878-1938)

první biskup amerického kontinentu povýšený ke cti oltářů

Malý Rafael se narodil 26. dubna roku 1878 a hned následujícího dne byl pokřtěn. Základní vzdělání obržel ve farní škole ve své rodné vsi v Cotija (Michoacan) v Mexiku a další jeho kroky vedly do jezuitské školy v San Simon. Roku 1894 vstoupil do semináře diecéze Zamora, kde pobýval až do roku 1901, kdy ve svých 23 letech přijal kněžské svěcení. Hned poté začal doprovázet biskupa Zamory Mons. Jose Maria Cazares na jeho pastoračních cestách.

Od tohoto vynikajícího biskupa se naučil proměňovat každou pastorační návštěvu na misii. Když se ocitl v exilu na Kubě začal zde misijně působit a byl jmenován apoštolským administrátorem a později biskupem ve Veracruz. Biskupské svěcení přijal v Havaně od apoštolského delegáta Mons. Tito Trochi 30. listopadu 1919. 1. ledna 1920 vyplul do Veracruz a po vylodění se odebral do města Xalapa, kde se nacházelo jeho biskupské sídlo. Hned po svém příjezdu se ujal svého poslání, které se vyznačovalo horlivostí pro spásu duší a velkou láskou k bližním, která se projevila zejména po velkém zemětřesení, které postihlo Xalapa, a které připravilo mnoho lidí o střechu nad hlavou. Mons. Guizar se neúnavně věnoval pomoci těm, kteří ji nejvíce potřebovali a osobně navštěvoval nejvíce postižené oblasti, kam přinášel útěchu Pánova slova i potraviny všem, kteří zemětřesením utrpěli. Jako biskup Veracruz trpěl v důsledku náboženského pronásledování v Mexiku, zejména v této části jeho vlasti. Začala se tak jeho kalvárie, na níž musel snášet neustálé pomluvy, útlak, vyhnanství a hlad. Stížen četnými nemocemi byl povolán Pánem, aby obdržel odměnu za své námahy, 6. června 1938 v Mexiko City v domku sousedícím s jeho seminářem, kde se musel skrývat v důsledku silících náboženských persekucí. Až do roku 1950 spočívaly jeho tělesné pozůstatky na starém hřbitově ve městě Xalapa. Téhož roku, 28. května, bylo jeho tělo exhumováno a shledáno nedotčeným. Dva roky nato byl zahájen diecézní beatifikační proces. V roce 1974 přešel proces do Říma, kde krátce nato byly kanonicky uznány jeho heroické ctnosti. V roce 1994 Kongregace pro svatořečení uznala zázrak, k němuž došlo na přímluvu biskupa Mons. Guizara: narození dítěte matce, která trpěla nemocí, jež znemožňovala těhotenství. Papež Jan Pavel II. jej 29. ledna 1995 prohlásil na náměstí sv. Petra za blahoslaveného.

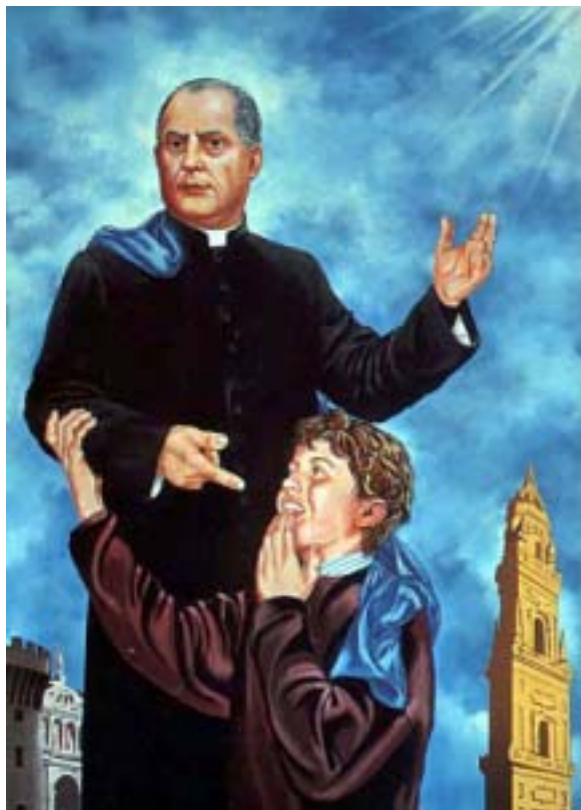
Mons. Rafael Guizar y Valencia byl neúnavným misionářem, neustále připraveným dát život za své ovce a navíc byl starostlivým otcem a dobrodincem chudých a opuštěných. Kladl velký důraz na formaci kněží, prostřednictvím diecézního semináře, ve kterém bylo vychováno mnoho kněží, kteří mu pak pomáhali v jeho poslání a péči o početné farnosti na

území státu Veracruz. Láska, chudoba, pokora, poslušnost a duch obětavosti byly některé z jeho ctností, kterými se vyznačovala jeho duše a jeho biskupská služba. Jeho hrob, který se nachází v katedrále v Xalapa, ve státě Veracruz (Mexiko) je cílem cesty mnoha poutníků, kteří přicházejí žádat o jeho přímluvu.

FILIPPO SMALDONE (1848-1923)

apoštol hluchoněmých

Narodil se 27. července 1848 v Neapoli a vyrůstal v létech „neapolských bouří“ a politických zvratů mezi Církví a státem. A právě v těchto těžkých letech se rozhodl sloužit Církvi a stát se knězem. Už jako student filosofie a teologie se věnoval apoštolátu mezi skupinou osob, která byla tehdy v Neapoli velmi četná: hluchoněmí. Službě nemocných se věnoval více než studiu, a proto kvůli slabým výsledkům u některých zkoušek byl přeražen do semináře v Rossano Calabru. Začal však poctivě studovat a znovu se tak mohl vrátit do semináře ve městě pod Vesuvem. V Neapoli také přijal kněžské svěcení – 27. března 1871, a hned začal s horlivou kněžskou službou jako zanícený katecheta v různých kaplích i farnostech města, zvláště pak u sv. Kateřina na Foro Magno. Navštěvoval nemocné, chudé v nemocnicích i domovech a právě při péči o nemocné během velké epidemie se i sám nakazil, ale uzdravil se na

přímluvu Madony z Pompejí, své nebeské patronky.

Převažovala však péče o hluchoněmé, kterým Filip věnoval všechnu svou energii. Poté, co dosáhl jisté pedagogické kompetence, vypravil se 25. března 1885 do Lecce, aby tam s pomocí dona Lorenza Alpicelli otevřel institut pro hluchoněmé. Potřeboval i pomoc silných a dobrosrdečných žen. Založil proto Kongregaci salesiánských sester Svatých Srdcí. Vzhledem k tomu, že počet potřebných (hluchoněmých i sirotků) stále rostl, Filip byl nucen otvírat nové domy, v Římě a Bari. Jeho cílem bylo pomáhat hmotně i duchovně hluchoněmým, k nimž se skláněl jako otec.

Kromě misijní činnosti mezi hluchoněmými, byl i zpovědníkem a duchovním vůdcem kněží a seminaristů. Obklopen dobrosrdečností sester, hluchoněmých i sirotků, umírá v Lecce, 4. června 1923. Blahoslaveným jej prohlásil papež Jan Pavel II., 12. května 1996.

ROSA VENERINI (1656-1728)

Zakladatelka první obecné dívčí školy v Itálii

Narodila se 9. února 1656 ve Viterbu, Goffredovi, který byl lékařem a Marii Zampichetti jako třetí ze čtyř dětí. Byla obdařena mimořádným nadáním a vnímavostí. Otvíraly se před ní dvě životní cesty ženy její doby: manželství nebo klauzura. Ona však měla ráda smělé volby mimo tradiční modely; ve svém nitru vnímala zvláštní naléhání k jiné cestě, která měla být prospěšná pro společnost i Církev, ale kterou nedokázala rozeznat. Dříve než dospěla ke zcela obrodnému řešení, prožila mnoho času v utrpení a hledání, vedena vnitřními prorockými pobídkami. Svou energickou a hlubokou zbožnost živila vroucí spiritualitou sv. Dominika Gurmána, kontakty s dominikány u svatyně Madona de La Quercia, nedaleko Viterba, i přísnou a vyváženou

spiritualitou sv. Ignáce z Loyoly, díky jezuitskému vedení. Jako externí členka vstoupila na podzim roku 1676 do dominikánského kláštera sv. Kateřiny ve Viterbu, aby poznala klauzurní život. Setrvala tu však jen pár měsíců. V letech 1677-80 totiž došlo v rodině Veneriniových k radostným i smutným událostem: smrt otce, matky, bratra Dominika a sňatek sestry Marie Magdalény.

Ve svých 24 letech zůstala Rosa sama s bratrem Oraziem. Začala zvát do rodného domu dívky a ženy z okolí k modlitbě růžence, ale potkala se s duchovní i kulturní chudobou, panující v prostém lidu a pochopila nutnost vyššího poslání, jež krok za krokem vyústilo v naléhavou nutnost věnovat se vzdělávání a křesťanské výchově mladých dívek. Rosa Venerini neztrácela čas a vrhla se do uskutečňování nové cesty, kterou poznala po deseti letech studia a vážného přemýšlení. Opustila rodný dům a 30. srpna 1685, se schválením biskupa z Viterba, kardinála Urbana Sacchettiho, a s pomocí dvou učitelek, které svou ideou přitáhla a připravila, otevřela v pronajatém domě školu. Tak vznikla ve Viterbu první obecná dívčí škola v Itálii. Počátky byly skromné, ale cíle revoluční, směřující k duchovní výši a zdravé emancipaci ženy.

Věhlas jejího díla vešel ve známost i za hranicemi diecéze Viterbo. Kardinál Marco Antonio Barbarovo, biskup z Montefiascone, poznal genialitu Rosy Venerini a chtěl ji ve své diecézi. Proto Rosa založila v letech 1692-94 v Montefiascone a okolí asi desítku škol. Připravila učitelky, vychovala a vyučila jednu zvláště nadanou mladou dívku – Lucii Filippini (dnes svatou), aby byla s to ji nahradit ve vedení škol, jež založila. Nato opustila Montefiascone, protože cítila nutnost rozšířit svou výchovnou činnost i na dalších místech. Ve své neúnavné činnosti pokračovala v různých diecézích střední Itálie, kde na stále žádosti kardinálů, biskupů i šlechty odpovídala zakládáním nových a nových škol. Jednu

školu otevřela 8. prosince 1713 také v Římě ve farnosti Sv. Venzia nedaleko Aracoeli, v blízkosti kostela sv. Marka. Protože ale pro založení nov výchovné instituce potřebovala schválení církevních autorit, sepsala a v Římě vydala 83 stránkový dokument s názvem „*Pojednání o cvičeních, která se praktikují ve Viterbu ve školách určených k vzdělávání dívek v křesťanské nauce*“.

Sám papež Klement XI. si přál navštívit římské sídlo školy Rosy Venerini, což uskutečnil 24. října 1716. Poté, co byl přítomen výuce, pronesl svůj úsudek: „Paní Roso, vy nám pomáháte v uskutečňování našeho poslání. Děláte to, co my dělat nemůžeme. A za to Vám mnohokrát děkujeme“. A dodal: „Těmito školami posvěcujete Řím“. Rosa pak 26. listopadu 1716 přestěhovala školu do vhodnějšího domu poblíž náměstí a farnosti sv. Marka a měsíc nato otevřela další mezi Fontánou di Trevi a Quirinálem.

Rosa Venerini zemřela v Římě ve škole sv. Marka, 7. května 1728 ve věku 72 let. Podle svého přání byla pohřbena nedaleko kostela del Gesù. Založila asi padesát škol. Pověst o její svatosti, která se projevovala za života i po smrti, rostla a tradovala se po staletí, až do současnosti. Její ostatky byly 7. ledna 1952 přeneseny do kaple generálního domu Zbožných Veneriných sester na Via G. Gioacchino Belli, v Římě, kde se staly cílem zbožných poutí. Rosa Venerini byla beatifikována papežem Piem XII., 4. května 1952, v bazilice sv. Petra v Římě. Pověst svatosti Rosy Venerini září stále jasněji a šíří se s neuvěřitelnou živostí do všech vrstev společnosti, až do Spojených států, do Latinské Ameriky, Indie, Afriky i Východní Evropy, spolu s jejím výchovným charismatem.

*

THEODORE GUERIN (1798-1856)

Zakladatelka Sester Prozřetelnosti Saint-Mary-of-the-Woods

Narodila se 2. října 1798 ve francouzském Etables. Theodore, tehdy známá jako Anne-Thérèse byla dcerou Laurenta a Isabelle Guerin. Laureát, který sloužil pod Napoleonem Bonaparte byl vždy několik let mimo domov. Anne-Thérèse vychovávala matka, která kladla důraz na hodiny náboženství a Písmo svaté. Matčina spiritualita, spočívající na její víře v Boha a důvěře v ochranu Panny Marie, živila i spiritualitu malé Anne-Thérèse. Už jako malička se Anne-Thérèse často procházela podél oceánu, kde se modlila a v samotě rozjímal. Když jí bylo deset přistoupila poprvé ke svatému přijímání a řekla panu faráři, že by ráda svůj život zasvětila Bohu a stala se řeholnicí. Když jí bylo jedenáct, otce při návratu domů zabili banditi. Laurentova smrt byla zdrcující pro Isabelle, která už předtím

vyprovodila na poslední pozemské cestě dva bratry a spoustu dalších příbuzných. V následujících letech se Anne-Thérèse zhostila péče o matku a sestru. Spočívala na ní také starost o dům a zahradu. Aby uživila rodinu, pracovala jistý čas jako švadlena. Bylo jí pětadvacet, když jí matka dovolila vstoupit do řeholní kongregace. Zpočátku pomýšlela, že se stane karmelitkou, ale nakonec nemohla přehlížet stav své země, která bojovala z důsledky francouzské revoluce. 18. srpna 1823 vstoupila do noviciátu Sester Prozřetelnosti v Ruillé-sur-Loir, mladé kongregace, která se zcela věnovala vyučování a péči o nemocné chudé. Řeholní šat oblékla 6. září 1825 a 8. září téhož roku složila první sliby. 5. září 1831 složila i věčné sliby, které v té době byly dobrovolné. Jako řeholnice Prozřetelnosti přijala Anne-Thérèse jméno Theodore.

Když byla ještě novickou, sestra Theodore prodělala nemoc, zřejmě neštovice, která ji ohrozila na životě. Léky, které jí lékaři podávali sice pomohly, ale poškodily trávicí ústrojí. Zdraví Matky Theodory tak zůstalo po celý život křehké a neustále musela dodržovat dietu, spočívající na lehkých jídlech a tekutinách.

Ve Francii sestra Theodora vyučovala v Preuilly-sur-Claise a byla ředitelkou škola města Rennes a malé komunity v Soulaines. Právě v Soulaines byla vyznamenána čestnou medailí Akademie z Angers, jako uznání za svou pedagogickou činnost.

V roce 1839, zatímco dlel ve Francii biskup diecéze Vincennes ve státě Indiana, který sháněl misijní sestry, které by evangelizovaly a vyučovaly ve Spojených státech, navštívil také dům Sester Prozřetelnosti v Ruillé. Představené v Ruillé konstatovaly, že by mohly poslat do Spojených států skupinu sester, aby tam vybudovaly mateřský dům podobný tomu v Ruillé, pokud by sestra Theodora souhlasila, že se tam vypraví jako představená. Ta se ovšem nepokládala pro takovou odpovědnost za způsobitou, ale po hodinách modlitby a přemýšlení misi přijala.

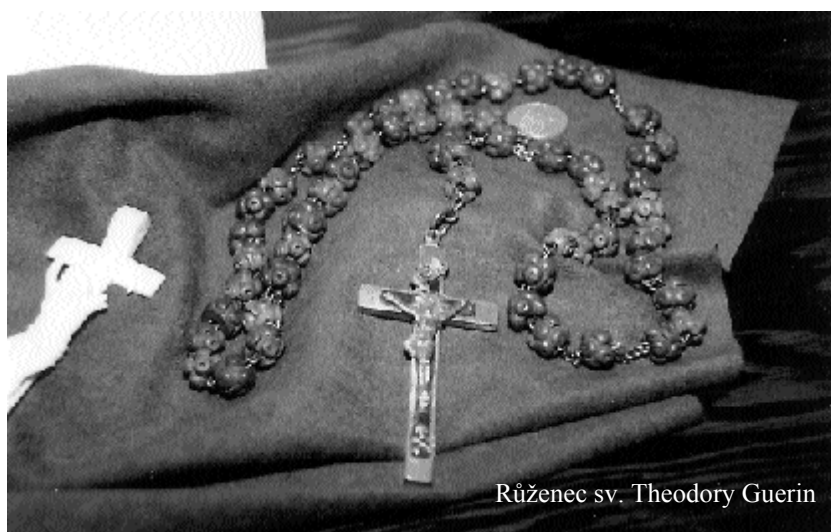
Spolu s dalšími pěti sestrami vypluly z Francie 27. července 1840 a vydaly se lodí, a pak parníkem do Saint Mary-of-the-Woods v Indianě, kam dorazily 22. října 1840. Tady, v lesích, sestra Theodora, od nynějška matka Theodora, založila mateřský dům a noviciát.

Už na počátku svěřila svou misi Marii, Matce Ježíšově, na kolenou v prostinké kapli, zhotovené z klád.

V červenci 1841 sestry Prozřetelnosti otevřely Akademii Saint Mary-of-the-Woods a během roku otevřela Kongregace školy v komunitě Jasper v jižní Indianě a v St. Francisville ve státě Illinois, tehdy patřící do diecéze Vincennes.

Když sestra Theodora 14. května 1856 umírala, sestry Prozřetelnosti už pracovaly ve všech školách státu Illinois a dvou sirotčincích ve Vincennes.

Téměř 16 let služby sestry Theodory ve státě Indiana provázely těžkosti, zkoušky a pronásledování. Uprostřed všech těchto nesnází, nepochopení a útrap, zůstávala sestra Theodora vlídnou, modlící se a plnou naděje. Její důvěra v Boží prozřetelnost nikdy nezakolísala. Vytrvala, protože věděla, že v Bohu a pro Boha je možné všechno.

Růženec sv. Theodory Guerin

ŠIMON KANANEJSKÝ A JUDA TADEÁŠ

/promluva Benedikta XVI. při středěční generální audienci, 11. října 2006 na náměstí sv. Petra v Římě/

Drazí bratři a sestry,
dnes se zamyslíme nad dvěmi z dvanácti apoštolů: Šimonem Kananejským a Judou Tadeášem (nezaměňovat s Jidášem Iškariotským). Uvažujeme o nich zároveň, nejen proto, že v seznamech Dvanácti jsou vždy uváděni společně (srv. *Mt* 10,4; *Mk* 3,18; *Lk* 6,15; *Sk* 1,13), ale také proto, že zprávy, které o nich vypovídají nejsou početné, s výjimkou toho, že novozákonní kánon obsahuje list, který byl připsán Judovi Tadeášovi. Šimon dostává ve čtyřech seznamech různé přídomky: zatímco Matouš a Marek ho nazývají „Kananejský“, Lukáš ho označuje za „Zelótu, Horlivce“. Ve skutečnosti jsou si obě označení rovna, poněvadž znamenají totéž: v hebrejštině totiž sloveso *qana* znamená „žárlit, horlit“ a může být řečeno jak o Bohu, nakolik žárlí na svůj vyvolený lid (srv. *Ex* 20,5), tak o lidech, kteří jsou horliví sloužit jedinému Bohu s naprostou oddaností, jako Eliáš (srv. *1 Kr* 19,10). Je tedy docela dobře možné, že se tento Šimon, pokud nepatří přímo k nacionalistickému hnutí Zelótů, přinejmenším vyznačoval zanícenou horlivostí pro židovskou identitu, a tedy pro Boha, jeho lid a Boží Zákon. Mají-li se věci takto, potom je Šimon pravým opakem Matouše, který jakožto celník pocházel ze sféry, pokládané za zcela nečistou. Je to jasné znamení toho, že Ježíš bez jakýchkoli zábran povolává své učedníky z nejrůznějších sociálních i náboženských vrstev. Zajímají ho osoby, nikoli sociální kategorie či etikety. A je krásné, že ve skupině jeho učedníků všichni, ač rozdílní, společně koexistovali a přemáhali těžkosti, které si lze domýšlet: sám Ježíš byl motivem soudržnosti a všichni byli sjednoceni v něm. Je to zjevné ponaučení pro nás, kteří jsme často nakloněni zdůrazňovat rozdíly, ba protiklady a zapomínat, že v Ježíši Kristu je nám dána síla k usmíření našich konfliktů. Mějme také na paměti, že skupina dvanácti apoštolů je předobrazem Církve, v níž mají prostor všechna charismata, národy, rasy, všechny lidské kvality, které mají své místo a jednotu ve společenství s Ježíšem.

Socha sv. Judy Tadeáše
V chrámu sv. Benedikta v Pustiměři

Pokud jde o Judu Tadeáše, je tak nazýván tradicí, která spojuje dvě různá jména: zatímco jej totiž Matouš a Marek nazývají jednoduše „Tadeáš“ (*Mt* 10,3; *Mk* 3,18), Lukáš ho označuje jménem „Juda Jakubův“ (*Lk* 6,16; *Sk* 1,13). Přízvisko Tadeáš je nejistého původu a bývá vysvětlováno buď jako odvozenina z aramejského *tadda'*, což znamená „hrud“ a znamenalo by tedy „velkodušný“, anebo jako zkratka řeckého jména „Theodor, Theodotus“. Tráduje se o něm jen málo. Pouze Jan zaznamenává jednu jeho otázku, se níž se obrátil na Ježíše během poslední večeře: „Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a světu ne?“. Je to otázka velice aktuální, kterou klademe Pánu i my: proč se Zmrtvýchvstalý neukázal v celé své slávě svým protivníkům a neukázal, že vítězem je Bůh? Proč se ukázal jenom svým Dvanácti? Ježíšova odpověď je tajemná a hluboká. Pán odpovídá: „Kdo mě miluje bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ (*J* 14,22-23). Chce se tím říci, že Vzkříšeného je třeba vidět a vnímat také srdcem, aby tak Bůh mohl přebývat v nás. Pán se nezjevuje jako nějaká věc. Chce vstoupit do našeho života a proto se ukazuje způsobem, který implikuje a předpokládá otevřené srdce. Pouze tak uvidíme Vzkříšeného.

Judovi Tadeášovi bylo v minulosti připsáno autorství jednoho z listů Nového Zákona, které bývají nazývány „katolické“, protože nejsou adresovány určité místní církvi, ale velmi širokému okruhu příjemců. Je totiž určen „povolaným, milovaným od Boha Otce a uchovávaným pro Ježíše Krista“ (v.1). Ústřední starostí tohoto spisu je varovat křesťany před všemi „blouznivci“ (v.8), kteří zaměňují milost Boží za prostopášnost, svádějí ostatní bratry nepřípustnými naukami a zavádějí do Církve rozdělení - tak definuje Juda tyto svérázné ideje a myšlenky. Juda je přirovnává dokonce k padlým andělům a za použití silných slov praví, že „jednají jako Kain“ (v.11). Kromě toho je bez okolků nazývá „mraky bez vody, sem tam honěné větry, stromy stojící na podzim bez plodů, dvakrát odumřelé, vykořeněné, divoké mořské vlny, které jako pěnu vyvrhují svou špínu, bludné hvězdy, pro které je navěky připravena nejhlubší tma“ (vv.12-13).

Dnes asi už nejsme zvyklí používat tak polemický slovník, který nám přesto říká něco důležitého. Uprostřed všech pokušení, které existují, ve všech proudech moderního života, musíme zachovat identitu naší víry. Cestou odpuštění a dialogu, na kterou šťastně vykročil 2.vatikánský koncil, je zajisté třeba pokračovat s pevnou vytrvalostí. Nicméně, nesmí se přitom zapomenout na povinnost promýšlet a ukazovat stále a s nezměněnou silou hlavní a nezadatelné linie naší křesťanské identity. Z druhé strany je třeba mít na paměti, že tato naše identita vyžaduje sílu, jasnost a odvahu před odporem světa, ve kterém žijeme. Proto text epištoly pokračuje: „Ale vy, milovaní, stavte svůj život na své přesvaté víře, modlete se (ve spojení) s Duchem svatým, uchovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista pro věčný život. Smilujte se nad těmi, kdo kolísají...“ (vv.20-22). List se pak končí těmito krásnými slovy: „Tomu, který má moc uchránit vás před pádem a uvést vás radostné a čisté před svou velebností, jedinému Bohu, který nás zachránil, buď skrze Ježíše Krista, našeho Pána, sláva, velebení, vláda a moc, (jak to bylo) přede vším časem, (tak buď) nyní i navždycky. Amen.“ (vv.24-25).

Je dobře vidět, že autor těchto řádků v plnosti žil svou vírou, ke které patří velké skutečnosti jako morální integrita a radost, důvěra a nakonec chvála, a je zcela motivován jenom dobrotou našeho jediného Boha a milosrdenstvím našeho Pána Ježíše Krista. Proto ať nám jak Šimon Kananejský, tak Juda Tadeáš pomáhají stále znovu objevovat a neúnavně žít nádheru křesťanské víry a umět ji mocně a zároveň klidně dosvědčovat.

SV. IGNÁC Z ANTIOCHIE

Ignác, druhý antiochijský biskup, osobnost nesrovnatelné hodnoty, byl odsouzen k předhození šelmám za vlády císaře Trajána /98-117/. Musel se odebrat ze Sýrie do Říma, aby tam podstoupil mučednictví. Během cesty do Věčného města, sestavil sedm dopisů, které jsou jedinou památkou jeho intenzivní činnosti, která se nám zachovala. Pět z nich je adresováno křesťanským církevním obcím v Efesu, Magnesii, Tralles, Filadelfii a ve Smyrně. Tato města totiž vyslala své zástupce, kteří mu během cesty měli vyřídít pozdravy od těchto církevních komunit. Jeden z listů je adresován Polykarpovi, biskupu ve Smyrně. Nejdůležitější je však ten, co Ignác psal křesťanské komunitě v Římě, k níž se ubíral. Dopisy do Efesu, Magnesie a Tralles byly napsány ve Smyrně. Ignác v nich děkuje těmto obcím za četné projevy sympatie, které mu v jeho útrapách vyjádřili. Vybízí je, aby poslouchali své

církevní představené a k pozornosti před heretickými naukami. Ze Smyrny rovněž posílá své srdečné pozdravy členům Církve v Římě a současně je prosí, aby nepodnikali nic, co by mohlo zklamat jeho vroucí přání - zemřít pro Krista. Neboť smrt pro něj nebyla, než počátkem skutečného života: *"Jak radostné je být zapadajícím sluncem, vzdáleným od světa, na cestě k Bohu. Kéž bych se mohl pozvednout do jeho přítomnosti!"* /Řím 2,2/. *"Bojím se, aby mi vaše láska neuškodila. Už nikdy nebudu mít podobnou příležitost, abych dosáhl Boha. Jsem Božím obilím a jsem rozemlán zuby šelem, abych se stal čistým Kristovým chlebem"* /Řím. 1,2. 2,1. 4,1/. Z Troady pak putují poselství do Filadelfie a Smyrny, jakož i dopis Polykarpovi. Ignác se dověděl o konci pronásledování v Antiochii, prosí tedy filadelfské a smyrnenské křesťany, stejně jako i biskupa Polykarpa, aby poslali zástupce, kteří by se pozdravili s křesťany z Antiochie. Tyto listy se velmi podobají dopisům, které poslal ze Smyrny. Jsou to vroucí apologie jednoty víry a oběti. Zapřísahají čtenáře, aby se znovu spojili se svým biskupem, který má být jejich vůdcem. List Polykarpovi dává speciální nařízení pro výkon biskupského úřadu. Radí mu: *"Bud' pevný jako kovadlina, do které se buší kladivem. Dostávat rány a vítězit je údělem velkého bojovníka"* /Pol. 3,1/. Tyto listy vrhají jasné světlo na vnitřní situaci prvotních křesťanských obcí. Dovolují nám také proniknout do hlubin srdce velkého biskupa-mučedníka a čerpat odtud vyzrálý náboženský entusiasmus, kterým jsme pohnuti a zapalováni. Jeho jazyk je naprosto originální, odmítá obratná východiska a stylovou

jemnost, neboť jeho duše, v nesrovnatelném žáru horlivosti, se pozvedá nad přirozené způsoby vyjadřování. Tyto dopisy mají konečně nesmírnou cenu pro dějiny dogmatu.

1. - TEOLOGIE SV. IGNÁCE

Ústřední myšlenkou Ignácovy teologie je Boží "ekonomie". Bůh chce vysvobodit svět a lidstvo z otroctví knížete tohoto světa. V židovství připravoval svět skrze proroky ke spáse. Jejich očekávání dochází svého naplnění v Kristu:

Ježíš Kristus je našim jediným učitelem. Jak bychom mohli žít bez něho, jestliže i proroci, kteří byli jeho duchovními žáky, jej očekávali jako svého učitele? /Magn. 9,1-2/.

Kristologie sv. Ignáce je jasná a zřetelně rozlišuje jak božství, tak i lidství Ježíše Krista:

Není, než pouze jeden lékař, tělesný i duchovní, zrozený i nezrozený /genetos kai agenetos/, Bůh, jenž se stal tělem, ve smrti pravým životem /narozeným/ z Marie a /zrozeným/ z Boha /kai ek Marias kai ek Theou/, předtím podléhající utrpení a nyní neschopný trpět, Ježíš Kristus, náš Pán /Ef 7,2/. Skutečně pochází podle těla z rodu Davidova, podle vůle a moci Boží je Synem Božím,. Narodil se z panny, byl pokřtěn Janem, aby vyplnil veškerou spravedlnost. /Smyrn. 1,1/.

Kristus je nadčasový /*achronos*/ a neviditelný /*aoratos*/:

Očekávej toho, který je nad každou událostí, nadčasový, neviditelný, jenž se pro nás stal viditelným; nedotknutelný, jenž nemůže trpět - pro nás však trpěl a vzal na sebe bolest všeho druhu /Pol 3,2/.

Ignác si současně všímá heretické formy, známé jako docétismus, která upírala Kristu lidskou přirozenost a především utrpení:

Jestliže skutečně, jistí ateisté, totiž někteří nevěřící říkají, že netrpěl, než jen zdánlivě - nejsou to spíše oni, kdo existují pouze zdánlivě? - a já, proč jsem tedy v poutech? Proč si mám blahopřát k boji se šelmami? Potom bych zemřel zbytečně a co o Pánu hlásám by byla pouhá lež. Varujte se těchto špatných cizopasných ratolestí, neboť plodí smrtonosné ovoce a kdo jich okusí, okamžitě umírá /Trall. 10-11,1/. Vzdalují se od Eucharistie a od modlitby, protože nechtějí uznat, že Eucharistie je tělem našeho Spasitele, Ježíše Krista, /tělem/ které trpělo pro naše hříchy a jenž Otec ve své dobrotě vzkřísil. Ti, kdo popírají Boží dar, nacházejí v tomto popření smrt. Bylo by pro ně lépe, kdyby uskutečňovali díla lásky, aby také oni byli vzkříšeni. Pro vás však je lepší se těchto lidí vyvarovat a nemluvit o nich ani soukromě ani na veřejnosti, ale řídit se proroky, a zvláště pak evangeliem, v němž je vyličeeno utrpení a vzkříšení se nám zde představuje jako dovršená skutečnost /Smyrn. 7/.

Základem kristologie sv. Ignáce je teologie sv. Pavla, i když ovlivněná a obohacená teologií sv. Jana:

Ignác nazývá Církev "*místem oběti*", *Thysiasterion* /Ef 5,2. Trall. 7,2. Fil. 4/. Zdá se, že toto označení chce vyjádřit myšlenku o Eucharistií jako oběti Církve. Didaché skutečně

nazývá Eucharistii *Thysia* a Ignác ji nazývá "*lékem nesmrtelnosti, lékem proti smrti a věčným životem v Ježíši Kristu*" /Ef 20,2/. Dává pak toto napomenutí:

Mějte účast na jedné Eucharistii, neboť jediné je tělo našeho Pána Ježíše Krista, jeden kalich, který nás sjednocuje v jeho krvi. Jeden je oltář, jako i jeden biskup, kolem něhož je kolegium presbyterů a jáhnů, mých spoluslužebníků /Fil. 4/. /Citace, která následuje je jasná a zřejmá/: Eucharistie je tělem našeho Pána Ježíše Krista, /tělo/ jež trpělo za naše hříchy, a které Otec ve své dobrotě vzkřísil /Smyrn. 7,1/

Ignác je prvním, kdo nazývá křesťany společným jménem "*Církev katolická*":

Kde je biskup, tam je i komunita, jako kde je Kristus, tam je Církev katolická /Smyrn. 8,2/.

Dopisy sv. Ignáce jsou živým obrazem o hierarchické důstojnosti a vážnosti, jež obklopuje biskupa uprostřed jeho stáde. Sv. Ignác se vůbec nezmiňuje o prorocích, kteří, vedeni Duchem svatým, ještě chodívali od jedné Církve k druhé, jak je tomu např. v Didaché. Všem komunitám vládne monarchický episkopát. Nenacházíme, než jen biskupy, obklopené jejich kněžími a diakony. Biskup předsedá jako zástupce Boží, kněží tvoří apoštolský sbor. Diakoni pak zajišťují Kristovu službu.

Zapřísahám vás, usilujte o to, zbyste každou věc činili v Boží svornosti, pod vedením biskupa, který zastupuje místo Boží, presbyterů, kteří představují sbor apoštolů, a diakonů, kteří jsou mi tak drazí, a jimž je svěřena služba Ježíše Krista /Magn. 6,1/.

Myšlenka, že biskup zastupuje Krista, dává tomuto úřadu takovou nadpřirozenou hodnotu, že není vůbec dovoleno ani mluvit o autoritě mladého biskupa:

Nezneužívejte věku svého biskupa, ale prokazujte mu veškerou úctu vzhledem k moci

Boha Otce. Vím totiž, že vaši svatí presbyteri nezneužívali jeho zjevného mládí, ale jako osoby moudré v Bohu, jsou mu podrženi, i když ne jemu, ale Otci Ježíše Krista, který je biskupem veškerenstva /Magn. 3,1/.

Biskup je však učitelem, zodpovědným za věřící. Být ve společenství s ním, znamená uchránit se omylu a herese /Trall. 6, Fil. 3/. Proto biskup své stáde neustále vybízí k pokoji a jednotě, jenž mohou přijít jedině skrze solidaritu s hierarchií:

Proto je vaší povinností být v souladu s myšlením vašeho biskupa, jak to konečně už činíte. Vskutku, vaše ctihodné kněžské kolegium je harmonicky sjednoceno s biskupem, jako struny na citeře. Tak, v jednomyslnosti a láskyplném souladu, opěvujete Krista. Každý z vás ať má účast na tomto chóru a ve svorné jednotě zpívejte jednohlasně hymny Otci skrze Ježíše Krista, aby vás vyslyšel a poznal, skrze vaše dobrá díla, jako údy svého milovaného Syna. Je tedy pro vás užitečné být v nerozdělitelné jednotě, abyste stále měli účast na Božím životě /Ef. 4/.

Pro Ignáce je biskup rovněž veleknězem liturgie a správce Božích tajemství. Bez něho se nemůže slavit křest, ani *agapé* ani Eucharistie:

Není dovoleno bez ohledu na biskupa, ani křtít, ani konat agapé. Všechno, co schválí je důstojné Boha. Tak potom vše, co se dělá bude jisté a platné /Smyrn. 8,2/. Nikdo ať bez souhlasu biskupa nedělá nic z toho, co se vztahuje na Církev. Ať se považuje za legitimní pouze ta Eucharistie, která se slaví za předsednictví biskupa nebo toho, kdo má od něho pověření /Smyrn. 8,1/.

Stejně tak i manželství se mají uzavírat před biskupem:

Je povinností ženichů a nevěst, aby uzavírali svůj sňatek se schválením biskupa, aby jejich manželství bylo podle Pána a ne podle žádostivosti /Pol. 5,2/.

Způsob, jakým sv. Ignác mluví o manželství a panenství, nese pečeť nauky sv. Pavla. Manželství je symbolem věčného pouta, které spojuje Krista s jeho Snoubenkou, Církví:

Řekni mým sestrám, ať milují Pána a ať jsou tělem i duchem věrné svým manželům. Podobně doporučuj mým bratrům, ve jménu Ježíše Krista, ať milují své ženy jako Kristus miluje Církev /Pol. 5,1/.

Doporučuje však i panenství:

Může-li kdo zachovávat čistotu z úcty k tělu našeho Pána, ať tak zůstane bez toho, aniž by se vychloubal /Pol. 5,2/.

Když srovnáme počáteční části epištol, adresovaných různým církevním komunitám v Malé Asii, s pozdravem, kterým se obrací na Církev v Římě, nelze pochybovat o tom, že Ignác o této poslední neměl vysoké mínění. Tomuto pozdravu se nikdy velká důležitost nepřikládá. Je to první dílo ne římského autora, které se nám zachovalo, v němž zaznívá uznání primátu Říma:

Ignác, zvaný též Theoforos, Církvi, jež ve velkomyslnosti nejvyššího Otce a jeho jediného Syna Ježíše Krista nalezla milosrdenství, milované a osvícené vůlí Toho, jenž chce vše, co chce láska našeho Boha Ježíše Krista, Církvi, která zaujímá přední postavení v krajině Římanů, jež je hodna Boha, úcty, blahořečení, chvály, oděna čistotou, u které zaujímá přední místo láska; jež se řídí Kristovým zákonem a je označena jménem Otce. Pozdravuji ji jménem Ježíše Krista, syna Otce. /Bratrům/, kteří jsou tělem i duchem sjednoceni v zachovávaní všech jeho přikázání, neochvějně utvrzeni milostí Boží a očištění od každé cizí poskvrny, přeji v Ježíši Kristu, našem Bohu dokonalou radost.

Ze všech vzpomínaných titulů, které Ignác uvádí v listu římské Církvi, upoutal zvláště jeden pozornost odborníků: "u které zaujímá přední místo láska" *prokathemene tes agapes*. A. Harnack v tom nevidí, než prosté vyjádření vděčnosti za dobročinnost, kterou byla římská Církev známá. Podle něho, dostala tento titul, protože je nejdobročinnější a nejvíce otevřená pomoci ze všech ostatních Církví a proto je ochránkyní a patronkou lásky. Nelze však přehlédnout, že se tento výraz objevuje v pozdravu celkem dvakrát a bez zjevné změny významu. První zní: "která zaujímá přední postavení v krajině Římanů" */etis kai prokathetai en topo choriou Romaion/*. Vkrádá se myšlenka na církevní autoritu, ale na tu nelze Harnackovo vysvětlení použít. To dokazuje skutečnost, že týž výraz, v jediném

dalším úryvku, kde se sním v Ignácových spisech setkáváme /*Magn.* 6,1,2./, označuje s jistotou dohled, který vykonávali biskupové, kněží a diakoni. Mnohem choulostivější je otázka smyslu výrazu *tes agapes*. Čtenář si hned nepovšimne, že slovo *agape* má v listech několik významů. F.X. Funk, jenž založil svou hypotézu na faktu, že více než jedenkrát /*Fil.* 11,2; *Smyrn.* 12,1; *Trall.* 13,1 a *Řím.* 9,3/ bere Ignác slovo *agape* jako synonymum pro jednotlivé Církve, překládá tuto pasáž z listu Římanům výrazem "přednost daná poutu lásky". Tato formule by zde pouze jinými slovy vyjadřovala "všeobecnou církev". Ale pozdější bádání J. Thiele a A. Ehrharda ukázala, že tento překlad není zcela správný vzhledem ke kontextu a myšlenkové orientaci Ignácova díla. Kromě toho ani latinským syřský a arménský překlad listu nemluví ve prospěch tohoto vysvětlení. Přesvědčivější je názor J. Thiele. Dává totiž tomuto slovu v úryvku, o němž mluvíme, širší a hlubší význam. Výrazem "agape" rozumí plnost nadpřirozeného života, který v nás zažehl Kristus svou láskou. Tak by Ignác tímto vyjádřením - "přednost v lásce", uznal římské Církvi autoritu vést a řídit tam, kde jde o podstatu křesťanství a o nový řád, který uvedla do světa Kristova láska k lidem. Jestliže ponecháme stranou otázku, kterou nám položil tak náročný výraz, zůstává skutečností, že List Římanům ukazuje, že jeho autor přiznává římské Církvi čestné postavení, což ovšem nevyplývá z její rozsáhlé dobročinnosti, ale z jejího práva na nejvyšší moc nad všeobecnou Církví. Tento závěr lze vyvodit ze slov úvodního pozdravu, "*kteřá zaujímá přední postavení v krajině Římanů*" a z konstatování "*jiné jste vyučovali*" /3,1/. Ignác uvádí nový důkaz, když tuto církev žádá, aby si "zasnoubila" církev v Sýrii: "*Pamatujte ve své modlitbě na církev v Sýrii, kterou vede místo mne Bůh jako pastýř. Pouze Kristus bude jejím biskupem a vaše dobročinnost*" /9,1/. Další významná skutečnost: Ignác ve všech svých listech vybízí k jednotě a souladu, mimo dopisu, který adresuje Římanům. Nedomnívá se, že by měl dávat rady římské komunitě, neboť tato odvozuje svou autoritu od knížat apoštolů: "*Já vám nedávám příkazy, jako Petr a Pavel: oni byli apoštolové, já jsem odsouzenec; oni byli svobodní, já jsem dosud otrokem*" /Řím. 4,3/. Tímto úryvkem se také Ignác stává důležitým svědkem pobytu Petra a Pavla v Římě.

2. - MYSTICISMUS SV. IGNÁCE

Jako Ignácova kristologie spojuje teologii sv. Pavla s učením sv. Jana, stejně tak i jeho mysticismus ukazuje na vliv těchto dvou apoštolů. Pavlovská idea o jednotě Krista s Církví se snoubí s ideou sv. Jana o životě v Kristu. Z toho vyplývá jako ideál: následování Krista.

1. Následování Krista.

Snad žádný z autorů z prvních dob křesťanských nekáže s takovou výmluvností o "následování Krista" jako sv. Ignác. Jestliže chceme žít Kristův a Boží život, musí také přijat jejich požadavky a jejich ctnosti:

Lidé tělesní nemohou konávat díla duchovní, ani lidé duchovní nemohou konat skutky tělesné. Jako víra nestrpí skutky nevěry, tak ani nevěra skutky víry. Jestliže však konáte každou věc v Kristu, pak to, co děláte podle těla se proměňuje v dílo duchovní /Ef 8,2/.

Jako Kristus napodoboval svého Otce, tak máme my napodobovat jeho: "*Bud'te napodobovateli Krista, jako On napodobuje svého Otce*". Toto napodobování Krista však nespočívá pouze v zachovávaní morálního zákona. Jestliže to má být život, který se

nevzdaluje od Ježíšova učení, musí se také určitým způsobem připodobnit jeho utrpení a smrti. Proto Ignác zapřisáhá Římany: "*Nechte, ať se mohu napodobit utrpení mého Boha*" /Řím 6,3/.

2. Mučednictví.

Myšlenka na napodobení Pána rozněcuje jeho touhu po mučednictví: v tom vidí dokonalé napodobení Krista. Být pravým Ježíšovým učedníkem pro Ignáce znamená být připraven obětovat pro něj i svůj život:

Já ještě nejsem v Ježíši Kristu dokonalý. Pouze nyní začínám být /jeho/ učedníkem a obracím se těmito slovy na vás jako na své spoluúčedníky /Ef. 3,1/. Odpusťte mi, vím dobře o tom, co mi chybí. Nyní začnu být skutečným učedníkem. Žádná z viditelných ani neviditelných věcí mi nezabrání, abych dosáhl Ježíše Krista. Ať mne pálí, křižují, ať na mne pošlou šelmy, ať mne trhají, rozsekají, ať rozmetají mé kosti, rozbijí mé údy, rozdrtí celé tělo, ať si na mne vymyslí ty nejhorší ďábelské tresty, jen když dosáhnou Krista! Radosti světa ani všechna jeho království mi nic neprospějí. Pro mne je lepší zemřít pro Ježíše Krista, než vládnout nad celým světem až do jeho nejzažších končin! Toužím po Tom, jenž za nás zemřel; chci Toho, jenž pro nás vstal z mrtvých. Hle, už je blízko okamžik, kdy budu zrozen! Mějte se mnou soucit, bratři! Nebraňte, abych se zrodil k životu! Nechtějte mou smrt! Kdo chce patřit Bohu, tomu nezalichotíte svatem ani jej nesvedete hmotou! Dovolte mi, abych dosáhl jasného světla! Až tam přijdu, budu teprve pravým člověkem /Řím 5,3-6,3/. Proč však chci zemřít, dát se upálit, sít mečem, předhodit šelmám? Být však blízko meči znamená být blízko Bohu, být mezi šelmami, je být s Bohem; je-li tomu tak ve jménu Ježíše Krista. Abych se připojil k jeho utrpení, snáším všechno, protože mi k tomu dává sílu On, který se stal dokonalým člověkem /Smyrn. 4,2/.

3. Kristovo přebývání v nás.

Idea sv. Pavla o Božím přebývání v lidské duši je jedním z nejoblíbenějších témat sv. Ignáce. Božství Kristovo přebývá v duši křesťanů jako v chrámě:

Dělejme všechno v jistotě, že v nás přebývá, abychom byli jeho chrámy a on v nás, aby byl naším Bohem, jímž skutečně je, a jenž se nám zjeví, jestliže jej opravdově milujeme /Ef. 15,3/.

Ignác je tak uchvácen myšlenkou tohoto přebývání, že vymýšlí nové termíny na úrovni náboženského slovníku své doby. Křesťany nazývá *theoforoi*, *christoforoi*, *naoforoi*: "Tak tedy jste vy všichni společníky na cestě, nositeli Boha a nositeli chrámu, nositeli Krista" /Ef. 9,2/. Také sám sobě dává titul *theoforos*/ a všechny jeho listy začínají slovy: "Ignác, nazývaný též Theoforos".

4. Být v Kristu.

Ale nejen že Kristus je v nás, nýbrž také my jsme jedno s ním. Všichni křesťané jsou spojeni božským poutem jednoty. Ignác neustále opakuje slova sv. Pavla: "být v Kristu". "Jednota s Ježíšem Kristem je poutem, které sjednocuje všechny křesťany". Takto žádá Efesany, aby následovali Krista, "v Ježíši Kristu zůstaňte tělem i duchem neposkvrnění a laskaví" /10,3/. V *Listu Magnesijském* /1,2/ píše, že se modlí za Církev:

Vyprošuji jim jednotu těla a ducha Ježíše Krista, našeho věčného života, a /jednotu/ ve víře a lásce, nad níž nic není cennějšího; a to, co je nejdůležitější, /jednotu/ s Kristem a s Otcem.

Římskokatolická farnost Vyškov

vás srdečně zve

v neděli 29. října 2006 v 15:30

do farního kostela

Nanebevzetí Panny Marie

na recitační pořad

O svatém Františkovi

s doprovodem živé hudby.

Účinkují:

Kamil Koula, Herec Slezského divadla v Opavě

Richard Mlynář, Moravské divadlo Olomouc

Petr Stojan

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

POŘAD BOHOSLUŽEB: 15. – 22. října 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 15. října	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Miroslava VÁVRU a dvoje rodiče
		DRYSICE 9.30	za + Františka ZAKOPALA a rodiče
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví s prosbou o Boží požehnání
PONDĚLÍ 16. října	SV. HEDVIKA ŘEHOLNICE SV. MARKÉTA MARIE ALACOQUE, PANNA	PUSTIMĚŘ 18.00	za Jiřinu POHLODKOVOU a rodiče
ÚTERÝ 17. října	SV. IGNÁC Z ANTIOCHIE, BISKUP A MUČEDNÍK	KRÁSENSKO 9.00	za živou a zemřelou rodinu BENÍČKOVU a ZELENKOVU
STŘEDA 18. října	SVÁTEK - SV. LUKÁŠ, EVANGELISTA	DRYSICE 18.00	za + Františka ZAKOPALA, manželku na děti
ČTVRTEK 19. října	ČTVRTEK 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Annu GÁBOROVOU, manžela, dceru a dvoje rodiče
PÁTEK 20. října	PÁTEK 27. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za Boží prozřetelnost pro volby do zastupitelstva obce
SOBOTA 21. října	SV. KALIST I., PAPEŽ		
NEDĚLE 22. října	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SVĚTOVÝ DEN MISÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Stanislava KOUTNÉHO a rodiče
		DRYSICE 9.30	za + Vojtěcha KNAPA, zetě Ladislava a + rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Františka NAVRÁTILA, manželku, syna a snachu

NA PLOVÁRNĚ S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM ČTVRTEK – 19. ŘÍJNA 2006 - 21.00H – ČT 2

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ŘÍJEN

1. Aby všichni pokřtění zráli ve víře a projevovali ji v jasných, odpovědných a odvážných životních rozhodnutích.
2. Aby slavení Světového dne misí všude umocnilo ducha misijního nadšení a spolupráce.
3. Aby církev v naší zemi dokázala věrohodně ztělesňovat obraz Ježíše Krista.
4. Aby nás Maria, kterou nám dal za Matku sám Ježíš, naučila milovat svatý růženec a jejíma vlastníma očima kontemplant život Kristův.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk lks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.